

Trump erklærer, at han vil mødes med præsidenterne Xi og Putin; mange farer i mellemtiden

Den 13. maj (EIRNS) – I dag sagde præsident Donald Trump: “Jeg skal mødes med præsident Xi. Jeg skal også mødes med præsident Putin.” Idet han antydede, at denne anledning vil være G20-mødet i juni i Japan, fremsatte Trump denne kategoriske bekendtgørelse på en pressekonference i eftermiddags med sin gæst, den ungarske premierminister Viktor Orbán, hvor Trump blev mødt af voldsomme spørgsmål fra journalisterne, overvejende fokuseret på den anspændte situation omkring de amerikanske toldtariffer med Kina og konfrontationen med Iran.

I takt med Trumps meddelelse er statssekretær Mike Pompeo nu på vej til Sochi, hvor han er udsendt for at mødes med den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov i morgen, og det forventes også at han mødes direkte med præsident Vladimir Putin. I Sochi i dag mødtes Lavrov også med den kinesiske udenrigsminister Wang Yi. Deres forhandlinger vedrørte ikke kun forberedelserne til præsident Xi Jinpings besøg den 6.-8. juni i Skt. Petersburg i forbindelse med det Internationale Økonomiske Forum, men også hvorledes den Eurasiske Økonomiske Union yderligere kan integreres med Bælte- og Vejinitiativet, i hvad det russiske udenrigsministerium i dag betegnede som “opbygningen af et Større eurasisk Partnerskab.”

Dette tempo i stormagtsdiplomati er yderst velkomment, da de mange farer nu truer med at eksplodere i forfærdelige kriser. Hvad der kræves er det højeste niveau af samarbejde, for at begynde at løse de påtrængende problemer. I forbindelse med Pompeos besøg i Sochi, vil spørgsmålet om at standse truslen om atomkrig stå øverst på listen, ifølge russerne.

Viceudenrigsminister Sergej Ryabkov sagde, at der fokuseres på bilaterale drøftelser for en forlængelse af START-traktaten, som udløber i 2021. I Trumps telefonsamtale med Putin tidligere på måneden sagde Trump, at han ønsker en atomvåben-kontrolaftale, der vil "fjerne noget af den enorme ildkraft, vi har lige nu."

Dette tankeniveau er også vigtigt for handelsforbindelserne mellem USA og Kina. Den sande fælles interesse for disse to magter indebærer en genopretning af de handelsmæssige forbindelser mellem dem selv og med de andre nationer, i form af fælles interesser, økonomiske mål, der spænder fra fælles rummissioner, til fælles jordiske opgaver – især missionen om at modernisere infrastrukturen og den produktive platform i Nord- og Mellemerika. Med andre ord ånden fra den Nye Silkevej i aktion.

Men i øjeblikket er Præsident Trump meget optaget af "matematikken" i toldtariffer og penge. Han lovpriste i Det hvide Hus i eftermiddags, hvordan told på Kina er godt for USA, efter at kontoret for USA's handelsrepræsentant i dag udsendte flere oplysninger om tidspunkter og satser for den nyligt annoncerede amerikanske told mod Kina, og Kina har også annonceret nye takster på 60 milliarder \$ på importerede varer fra USA (omkring 5.000 produkter), som varierer i priser fra 5% til 25%. Trump sagde: "Jeg kan godt lide vores position ... vi modtager milliarder af dollars". Han sagde: "Vi handler meget mindre med Kina, end de gør med os..." Han fortalte hvordan en lille del af toldindtægterne – måske 15 milliarder \$ – vil gå til USA's landmænd, indtil tingene er løst.

Heldigvis er døren åben for diplomatiet til at ændre denne fremgangsmåde. Selv om der ikke er nogen nøjagtig tidsplan, er den amerikanske handelsrepræsentant, Robert Lighthizer, inviteret til Beijing, ifølge Larry Kudlow, Trumps direktør for det Nationale Økonomiske Råd, der talte i aftes på Fox News Sunday. Omstændighederne råber på Lyndon LaRouches visdom, som sagde, at man altid skulle gå til værks fra det

højeste standpunkt. Pas på de geopolitiske fælder. Det der kan være det afgørende element i at fremme potentialet for det globale diplomati lige nu, er udgivelsen i denne uge af en masseomdeling af et LaRouchePAC mindeskrift om Lyndon LaRouche. I dagens udgivelse hedder det:

“LaRouchePAC har netop udgivet 10.000 eksemplarer af en 64-siders brochure, ‘Restoring the Soul of America: The Exoneration of Lyndon LaRouche’, til omdeling i hele USA. Fordelingen af denne brochure i trykt form og elektronisk format er hovedfronten i kampen for at gennemføre en dybtgående ændring i USA og af verdenspolitikken, ikke blot for at rette op på en historisk fejltagelse, men for at gå ind i fremtiden på et dybt forankret fodfæste af kulturelt og videnskabeligt fremskridt, baseret på en lidenskab for sandhed, skønhed og retfærdighed.

**Mens statsanklagere retter
blikket mod briternes og
Obamas gerningsmænd bag
Russiagate,
går krigspartiet grassat.
Schiller Instituttets**

ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 9. maj 2019

Den seneste afsløring fra en aktindsigt (FOIA – Freedom Of Information Act) om Christopher Steeles beskidte handlinger er endnu en 'bombe' der viser, at man skal holde briterne ansvarlige for det farlige kupforsøg mod præsident Trump. Og i takt med at der dagligt dukker flere beviser op på den britiske rolle, i direkte koordinering med Obamas efterretningsteam, hvor skal USA's udenrigsminister Pompeo gå hen for at piske en anti-russisk, anti-kinesisk stemning op? Til London, selvfølgelig, hvor han proklamerede, at 'det særlige forhold' (Special Relationship) mellem USA og U.K. blomstrede!

I denne uges webcast gennemgår Helga Zepp LaRouche optrapningen af 'brændpunkterne', af især Pompeo og Bolton, der agerer i modstrid med præsident Trumps ofte gentagne ønske om at have gode samarbejdsrelationer med de to nationer. Idet hun betegner de rablende anti-kinesiske beskyldninger fra efterretningsfolk, kongresmedlemmer og medier som et 'raserianfald mod den gule fare', understreger hun betydningen af at få handelsforhandlingerne mellem USA og Kina tilbage på sporet, som et skridt i retning af USA's deltagelse i Bælte- og Vejinitiativet.

Vær optimistiske! Samtalen mellem Trump og Putin fremskynder det nye paradigme.

Schiller Instituttets webcast med Helga Zepp-LaRouche den 5. maj 2019.

Det 90 minutters lange opkald mellem præsident Trump og Putin blev hilst velkommen af Helga Zepp LaRouche som "en rigtig god nyhed", da hun gennemgik de omfattende strategiske konsekvenser af den nye situation, der er opstået efter Russiagate.

Disse omfatter:

- Betydningen af Trump-Putin-diskussionen om økonomisk og strategisk samarbejde, herunder at afhjælpe situationerne i Venezuela, Ukraine og Nordkorea;
- Det positive potentiale for samarbejde mellem USA og Kina, med endnu et møde om handelsforhandlinger planlagt – dette foregår på trods af de britisk dirigerede neokonservatives bestræbelser på at sabotere det;
- En bredere anerkendelse af det attraktive ved at samarbejde med BVI efter det andet BVI-forum, som det fremgår i flere aktuelle rapporter, der er udgivet i Tyskland;
- Betydningen af mødet om infrastrukturen mellem Trump og de Demokratiske ledere af Kongressen, der fremhæver splittelsen blandt Demokraterne mellem de vanvittige,

som stadig er fokuserede på en rigsretssag og Green New Deal, og Pelosi og hendes netværk, der erkender behovet for at opnå noget positivt;

- Voksende erkendelse af den britiske rolle i iscenesættelsen af Russiagate.

Kampen for at frifinde Lyndon LaRouche udgør den bedste køreplan for at forstå hvem der styrede Russiagate og de strategiske årsager hertil. LaRouches rolle viser den enkeltes evne til at ændre historien og bør være en kilde til optimisme, et afgørende behov for at vinde kampen for det nye paradigme.

Betydningen af det andet Bælte- og Vejforum – det nye paradigme tager form

Den 1. maj (EIRNS) – Afslutningen af det historiske andet Bælte- og Vejforum for Internationalt Samarbejde i Beijing har sendt positive chokbølger rundt om i verden, hvilket kan og må være en tilskyndelse til at bringe USA ind i det nye paradigme. Regeringer i hele Afrika, Asien, Latinamerika og endog Europa, lovpriser det nu indlysende potentiale for alle nationer til at deltage i en udviklingsproces der overgår hvad verden nogensinde har set. Malaysias Mahathir, der blev fremstillet som et eksempel på "gældsfølden", da han suspenderede en stor jernbanelinje, der blev opført af Kina, roste Kina for at genforhandle kontrakten og udtrykte sin

glæde på forummet ved at konstatere, at programmet virkelig er universelt. Italien afholdt i dag det andet møde i dets Kina-arbejdsgruppe, hvor Michele Geraci, lederen af arbejdsgruppen, gjorde det klart, at Italiens hensigtserklæring med Kina om Bæltet og Vejen "bragte Kina nærmere Europa".

Selv om USA ikke sendte nogen højtstående delegerede til forummet, har præsident Donald Trumps team netop afsluttet møder i Beijing i den nuværende forhandlingsrunde om en handelsaftale mellem USA og Kina, og vicepræsident Liu He og hans hold vil komme til Washington i næste uge for yderligere samtaler. Præsidenten har gentagne gange sagt, at der er et positivt momentum, og at et topmøde med Xi Jinping i Det Hvide Hus vil blive arrangeret, så snart en aftale er på plads. Hvad der behøves for et vellykket resultat, er at de politiske og økonomiske blokeringer af kinesiske investeringer i USA, Kongressen og CFIUS (Udvalget for Udenlandske Investeringer i USA) baseret på de falske påstande om kinesisk spionage og potentiel sabotage af infrastruktur, bliver afsløret og afvist.

Trump aftalte i denne uge på et møde med Kongressens demokratiske partis ledere, en 2 billioner \$ infrastrukturpakke – ikke en dårlig start på den desperate mangel på infrastruktur over hele landet – men uden en anelse om hvordan beløbet skulle skaffes. Mens overvindelsen af modstanderne mod kinesiske investeringer ville hjælpe, er den eneste virkelige løsning den der er indeholdt i de Fire Love, som Lyndon LaRouche har foreslået – især oprettelsen af en hamiltonisk nationalbank. Kinesiske embedsmænd har gentagne gange bekræftet overfor EIR, at de ville være glade for at udveksle deres enorme beholdninger af amerikansk offentlig statsgæld i en sådan nationalbank, for at finansiere grundlæggende infrastruktur over hele landet. Og selvfølgelig er det ikke kun Kina, som besidder amerikansk statsgæld, men andre nationer og millioner af borgere, der har modtaget

nærmest nul rente på disse obligationer i det sidste årti, ville ligeledes have mulighed for at investere i en nationalbank.

Mens Trumps regering nærmer sig en "episk aftale" (som Trump kalder det) med Kina, balancerer forbindelserne med Rusland på et knivsæg. På trods af at det mislykkede britiske kupforsøg mod præsidenten, som han selv har identificeret som en britisk operation for at sabotere hans hensigt om at etablere venskabsrelationer med Rusland og præsident Putin, har Trump endnu ikke udnyttet situationen til at komme til at tale med Putin, bevæge sig i retning af forsoning, bryde gennem de neokonservatives afspærringer omkring ham, selvom han fortsat insisterer på, at et positivt forhold til Rusland "er en god ting, ikke en dårlig ting".

I mellemtiden gør trio'en Bolton, Pompeo og Pence hvad som helst for at fremprovokere en konfrontation med både Rusland og Kina over situationerne i Venezuela og Iran, hvilke begge kan føre til en ødelæggende krig, hvis de ikke dæmpes. Forsøget i tirsdags og onsdags (1. majdagen) på at vælte regeringen i Venezuela, er hidtil mislykkedes, da militæret forbliver loyalt overfor regeringen. Irans udenrigsminister Mohammad Javad Zarif blev interviewet af Fox News i søndags, hvor han blev spurgt, om han troede, at USA havde til hensigt at gennemtvinge et regeringsskifte af Irans regering. "Jeg tror ikke, at præsident Trump vil gøre det," svarede han. "Jeg tror, at præsident Trump stillede op på et kampagneløfte om ikke at bringe USA i krig igen." Men, fortsatte han, der er et "Team B", deriblandt John Bolton, som pressede Trump ind i en regimeskiftepolitik og endog krig.

En fjernelse af skyggerne fra fupnummeret med den britiske Russiagate er endnu ikke fuldt ud gennemført, så længe Mueller lyver om, at Rusland hackede det Demokratiske Partis computere forbliver den officielle sandhed. Ligesom LaRouchePAC afslørede anklagen om "hemmelige aftaler" mellem Rusland og Trump-kampagnen for at være intet andet end en MI6-løgn, så må

vi også afsløre og ødelægge løgner om hacking, ved at benytte modet fra den tidligere tekniske direktør, Bill Binney, til at afsløre sandheden. Baltimore Sun offentliggjorde i dag et langt brev fra en LaRouchePAC-arrangør om denne løgn, og opfordrede Kongressen til at få Binney til at vidne for at fremlægge sit bevis. Faren er stor, men det er potentialet for det nye paradigme også. Hvis præsident Trump reagerer på opfordringen til at frifinde Lyndon LaRouche, ville det Britiske Imperium og de neokonservative gå amok, men hele det smukke udvalg af LaRouches ideer ville pludselig være nærværende for verdens borgere, og det nye paradigme ville helt sikkert følge efter.

‘Den Nye Silkevej’ er en ustoppelig dynamik; Vi må stadigvæk gennemføre Lyndon LaRouches økonomiske love

Den 29 april (EIRNS) – Er mere end 130 regeringer, 37 stats- og regeringschefer, alle større internationale og finansielle institutioner og 5.000 virksomheder på én konference tilstrækkelig til at overbevise om, at der er ved at opstå en ny økonomisk orden? Den ekstraordinære deltagelse af regeringer, stats- og regeringschefer – et betydeligt antal af dem der indtil for nylig blev betragtet som “skeptikere” og “kritikere” af Bælte & Vejens store infrastrukturprojekter –

og virksomheder på det andet Bælte- og Vejforum for internationalt samarbejde sammenlignes med de største internationale møder i historien. Det var allerede beviset på, at Bælte- og Vejinitiativet (BVI) har udviklet sig betydeligt siden det første Bælte- og Vejforum i 2017 og nu er et ustoppeligt nyt paradigme for økonomien. Visse myter om "tilbageslag" og "kritik" i Asien, som er blevet spredt, faldt også til jorden.

"Udviklingen i den seneste periode gør det meget klart, at den dominerende dynamik i verden i dag er Bælte- og Vejinitiativet", erklærede Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche i en diskussion med Europæiske kolleger i dag. Hun er, sammen med sin mand Lyndon LaRouche, en intellektuel forfatter af denne dynamik fra 1980'erne og frem. "Dette", sagde hun, "er det vigtigste initiativ med hensyn til infrastruktur uden fortilfælde, hvad angår et nyt sæt af relationer, hvad angår nye kulturelle relationer og en ny ånd af Silkevejen, at det simpelthen er det vigtigste punkt på dagsordenen, og at det er den eneste langsigtede strategiske plan til at føre verden ind i et nyt paradigme. Og interessant blev dette i store træk sagt på den måde af den schweiziske præsident, Ueli Maurer, der kommenterede, at dette var Schweiz' langsigtede, strategisk plan; så han underskrev en hensigtserklæring med Xi Jinping. "Den italienske premierminister, Giuseppe Conte, der underskrev en hensigtserklæring med præsident Xi i Rom i sidste måned, sagde stort set det samme, i glæde over at Italien havde "banet vejen for andre europæiske nationer, som nu vil indgå aftaler" med Kinas Nye Silkevej.

Det mest presserende spørgsmål, sagde hun, er et samarbejdsforhold mellem USA og Kina. Amerika, som ikke var repræsenteret på højt niveau på forummet, har brug for Bæltet & Vejen. Men begge behøver noget andet. "Jeg tror hvad der hovedsagelig mangler, er en umiddelbar tilgang til Lyndon LaRouches ideer, mest af alt for USA's befolkning, men langt

videre, for hele verden. Og jeg har sammenlignet det med den indflydelse, som indførelsen af Platon havde i forbindelse med kirkerådene i Ferrara og Firenze, hvilket udløste eksplosionen af den Italienske Renæssance. For hvis Nicholas af Cusa ikke have bragt den græsk-ortodokse kirkes forskere, Bessarion og Plethon, som alle var de førende lærde i Platon; og bragte de samlede værker af Platon, der var gået tabt i Europa i 1700 år – der var måske et par eksemplarer i nogle klostre, men ingen kunne læse dem mere, fordi folk ikke kunne forstå græsk mere – så det var faktisk, da den græske ortodokse kirke bragte Platon på banen. Heldigvis var der Medici'erne, der finansierede et storstilet program til at oversætte værkerne, og det var begejstringen for Platon, som gjorde den Italienske Renæssance, til hvad den udartede sig til.

“Og jeg tror, at der i Bælte- og Vejinitiativets opblomstring er mange gode ideer og mange vigtige begreber, men at den dybere forståelse af hvad der kræves udelukkende findes i LaRouches værker. Derfor er frifindelsen så absolut vigtig, naturligvis bortset fra det faktum, at hans modstandere er krigspartiet”. Lyndon LaRouches frifindelse, konkluderede hun, “er den afgørende brik til at gøre verden til et sikkert sted.”

**Det andet Bælte- og Vejforum
bringer verdensøkonomien ind
i en ny dimension.**

de fantastiske fotografier taget af et "sort hul" er en anden demonstration af dette princip: at det er vigtigt at udfordre alle aksiomerne fra et højere synspunkt. Internationalt samarbejde i rummet er afgørende for at inspirere dagens ungdom til at favne ægte videnskab for at skabe en bedre fremtid.

Set med Lyndon LaRouches øjne

Den 25. april (EIRNS) – Åbningen af det andet Bælte- og Vejforum for Internationalt Samarbejde i Beijing i dag, med deltagelse af 37 stats- og regeringschefer blandt repræsentanter for over 150 nationer, burde i enhver rationel persons bevidsthed umiddelbart udelukke enhver bagvaskelse mod det store initiativ. Ydermere kendetegner Bæltet og Vejen og det aktuelle forum en gryende ny epoke af verdenshistorien; en epoke som Lyndon og Helga LaRouche længe har forudset og uafbrudt gennem årtier arbejdet for at skabe. Hvem kunne ellers have forudsagt, at et udviklingsland – Kina – kunne danne spydspids for en sådan seismisk international transformation, knapt 40 år efter at landet begyndte at rejse sig fra asken med Deng Xiaopings reformer? Bæltet og Vejen og Kinas mirakel bør være en inspirationskilde til patrioter i USA og alle andre lande.

Som for at understrege denne pointe annoncerede Kinas rumfartsagentur i går, at Kina vil udføre en bemanded månelanding og bygge en (robotbemandet) forskningsstation på Månen (sidstnævnte ved dets sydpol) inden for et årti. Ifølge Kinas tidligere planer, var den bemandede landing planlagt til at finde sted i 2030'erne – mon planerne blev fremskyndet på

grund af præsident Trumps forpligtelse til at sende en mand og en kvinde til månen inden for fem år? Kina har nu tilsyneladende overgået Japan og Rusland med størrelsen af dets rumprogram, for nu at blive nummer to, målt i dollars, efter USA. Hvor meget mere kunne opnås med et fuldt forceret internationalt program, hvor hvert land bidrager med sine særlige styrker, hvilket LaRouche-parret længe har været fortalere for?

Hvad der nu er påkrævet er, at USA deltager i Bælte- og Vejinitiativet, og slutter sig til Kina, Rusland og Indien i et nyt verdensomspændende kreditsystem for global agroindustriel udvikling – det 'Nye' Bretton Woods-system, som LaRouche kæmpede for i årtier, som det 21. århundredes efterfølger til Franklin Roosevelts design for efterkrigstidens Bretton Woods-system.

For at sikre at det sker, må vi få en kerne af den amerikanske intelligentsia – den virkelige amerikanske intelligentsia – med på LaRouches ideer. Vi må nødvendigvis overbevise en aktiv komponent af Trumps vælgerbase om LaRouches perspektiver for hans fire love, Den Nye Silkevej og et Nyt Bretton Woods. Vi må få præsident Trump til at engagere sig i dette (ikke nødvendigvis i den rækkefølge).

For at gøre det, skal vi tænke som LaRouche i det omfang, at vi ser tingene med hans øjne. Hvad ser vi? Hvad så han i februar 1988?

“Op til et vist kritisk punkt i vores liv, tramper vi derud af med vores forskellige færdigheder og forfølger vores moralske forpligtelser ærligt til grænsen for vores viden og viljestyrke. I den henseende er vi alle ordinære. Så en dag kommer der en oplevelse til nogle iblandt os, en hændelse, som vi kan sammenligne med Det Nye Testaments beretning om Kristus i Getsemane. Det er ikke nok at foreslå, at fremme, at støtte de sager, som vi ved er gode. En indre stemme taler til os: Hvis der ikke er nogen andre til at lede, må du gøre det

selv. Vi protesterer: "Hvem er jeg, og hvor ringe er ikke mine evner og midler til at gennemføre en sådan mission? Er der ikke andre ledere, som jeg kan støtte, og på den vis opfylde ansvaret på en måde, der er i overensstemmelse med mine begrænsede evner og midler?"

"Og så, i et øjeblik gennemsyret af en særlig kvalitet af frygtindgydende indsigt, ved vi, at vi drikker af det bæger. Hvad kender de fleste almindelige mennesker, sådan som vi selv var for et øjeblik siden, til sådan frygt? For at se denne frygt i øjnene, må man først elske menneskeheden og elske sandheden. Man må se nogle forfærdelige konsekvenser for menneskeheden, som er dømt til undergang, medmindre der foretages en stor ændring. Frygten er erkendelsen af, at denne nødvendige ændring ikke vil forekomme, medmindre man selv handler på behørig vis for at få den til at ske, imod alle odds. I og med at man drikker af det bæger, sker der en forandring af ens viljes beskaffenhed og en tilsvarende omdannelse af ens kundskabsmæssige tilstand."

(Ovennævnte citat stammer fra Lyndon LaRouches svar til Sollicitudo Rei Socialis (en pavelig rundskrivelse) – "A Strategy of Justice: Reply to the Encyclical," EIR, March 11, 1988.)

**POLITISK ORIENTERING den 25.
april 2019.**

Nyt Bælte og Vej-Forum i Beijing viser vejen for det nye paradigme

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

FDR ville have været med på det store topmøde i Beijing i dag; vi er nødt til at genoprette Trumps præsidentskab

Den 24. april (EIRNS) – Det vigtigste spørgsmål i verden i dag blev stillet af Kinas ambassadør i USA, Cui Tiankai: “Hvorfor USA ikke bør holde sig uden for Bælte- og Vejinitiativet”, i en kommentar i Fortune i dag.

Ja, hvordan kan lederen af hvilken som helst stormagt holde sig uden for Det Andet Bælte- og Vejforum for Internationalt Samarbejde, der starter i Beijing den 25. april? Hvilken frivillig økonomisk/kulturel udviklingsbegivenhed kan samle ledende figurer fra 140 lande, herunder 37 stats- og regeringschefer, som kan sammenlignes med, hvad Franklin Roosevelts USA selv kunne indkalde til Bretton Woods i 1944 for at skabe et nyt kredit- og valutasystem?

De vesteuropæiske og amerikanske tænketanke og medier – startet for tre år siden med Londons Royal Institute of International Affairs og Cambridge og Oxford Universiteterne – som har hævdet at Bæltet & Vejen, vil "hyper-forgælde" og kollapse verdensøkonomien, har ikke noget modsvar til denne begivenhed i Beijing. Er 140 nationers ledere – og sidste år deltog alle afrikanske statsoverhoveder, på nær et, i Forum for Kina-Afrika-Samarbejde – alle kommet i klemme i en "gældsfulde" på samme tid? Er de alle blevet grebet af en pervers tvangstanke om at få Kina til at stjæle deres teknologier eller deres havne?

Tværtimod. Der er klart, at der er et nyt og meget vigtigt, optimistisk engagement, der har gjort sig gældende i de sidste seks år, for at udvikle sig ved hjælp af moderne, grundlæggende infrastrukturbygning og højteknologisk ny industri og kommunikation. Et nyt paradigme.

Det er en tankegang som FDR tænkte på udvikling, af Bretton Woods-systemet og FN. Præsidentkandidaten Donald Trump, og inden da, den politisk interesserede forretningsmand, blev draget af sådanne ideer: Det strategiske Forsvarsinitiativ (SDI); Måne-Mars-missioner; omfattende nye infrastrukturer; han omtalte endda Kinas Bælte & Vej i denne henseende tidligt i sit præsidentskab. Den britiske efterretningstjenestes "Russiagate"-angreb og den deraf følgende nye McCarthyisme mod Rusland og Kina har ødelagt det i to år.

Nu har det britiske angreb forfejlet sit mål – et kup – og er blevet fuldstændigt afsløret. Præsidenten selv anklagede i en Twitter-besked i morges "Storbritanniens efterretningstjeneste" for hele angrebet på sit præsidentskab. Verden har taget det til efterretning. Nu må den britiske dronning, som Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, foreslog i går, undskylde overfor præsidenten under hans statsbesøg den 3.-5. Juni. Og myten om resterne af Mueller-rapporten – at Rusland angreb den amerikanske valgproces – mangler stadig at blive aflivet. Og Trumps

præsidentskab mangler stadig at blive genoprettet efter at være befængt med neo-konservatisme og neo-McCarthyisme.

Én person i perioden efter Anden Verdenskrig tænkte på international udvikling på et endnu højere niveau: Lyndon LaRouche, hvis ideer om Verdenslandbroen førte til selveste Bæltet & Vejen. LaRouche kombinerede investeringer i udviklingslandene og store infrastrukturprojekter med de uerstattelige "videnskabelige drivkræfter" fra rumforskning, udvikling af fusionskraft, laser- og plasmateknologi. Han udtænkte et nyt Bretton Woods kreditsystem og en verdensomspændende "Glass/Steagall"-bankoplægning, ud fra dette synspunkt. Og han bekæmpede Londons finansielle og geopolitiske imperium i 50 år til sit sidste åndedrag. Med Trumps røffel mod britisk efterretningsvæsen i dag er døren fuldstændig åben for at genoprette præsidentskabet. Det vil kun ske ved at vinde fuld anerkendelse og respekt for LaRouches ekstraordinære ideer og bedrifter.

Den britiske rolle i 'Russiagate' er ved at blive helt afsløret

Den April 8 (EIRNS) – Et dokument med ovenstående titel bliver udgivet i dag af EIR, som dokumenterer, at Robert Muellers rapport, samtidig med at indrømme at der overhovedet ingen beviser var for "aftalt spil" mellem præsident Donald Trump og Rusland, ikke desto mindre fortsatte den "livsfarlige løgn", at russere med forbindelse til Kreml hackede den Demokratiske Nationale Komité's (DNC) e-mails, og gav dem til WikiLeaks. (Se

LaRouche PAC website: "The British Role in 'Russiagate' Is About To Be Fully Exposed"). Dette er grundlaget for påstanden om, at "russerne blandede sig i valget."

Som der står i vores dokument: "Sandheden er, at en fremmed regering faktisk blandede sig i det amerikanske præsidentvalg i et mislykket forsøg på at manipulere resultatet. Det var ikke russerne. Det var City of London og de imperiale britiske efterretningstjenester, sammen med forræderiske konservative amerikanske elementer."

Hvor langt briterne er villige til at gå for at stoppe præsident Trumps hensigt om at USA bliver venner med Rusland og Kina, blev demonstreret igen i dag, da premierminister Theresa Mays regering tog tid fra de psykotiske Brexit-debatter for at bekendtgøre det mest åbenlyse program for tankekontrol og autoritær censur af enhver nation på Jorden, herunder dem der konstant rakkes ned som "autoritære regeringer" – Rusland og Kina. May selv optrådte på en kort video for at annoncere udgivelsen i dag af "Online Harms White Paper" fra indenrigsministeriet og andre. May forklarede, at hun var "dybt bekymret" over det "skadelige indhold", der optræder på sociale medier og online nyhedssider. "Så i dag forpligter vi disse virksomheder juridisk til at beskytte dem. Hvis de undlader at gøre det, vil der blive pålagt hårde straffe."

Hvidbogen er ganske forbløffende i sin skamløse erklæring om, at "fjendtlige aktører", der bruger "online misinformation til at underminere vores demokratiske værdier og principper", skal knuses og blokeres fra offentlighedsindsigt i Storbritannien, og hvor som helst der kan pålægges censur. Dette er stort set det samme sprog, der anvendes af det nu afslørede Integrity Initiative, den britiske militære efterretningsoperation (med grupperinger i alle vestlige lande), der planter anti-russisk og anti-kinesisk propaganda i mainstream-pressen, under dække af at modvirke russisk og kinesisk "misinformation". Integrity Initiative har nu en statslig institution til at håndhæve dens

diktatur over informationsstrømmen.

Det er klart, at det britiske og amerikanske "etablisement" er skrækslagne over, at deres kontrollerede medievirksomheder ikke formår at kontrollere befolkningen. Vi oplever et fænomen, som Lyndon LaRouche kaldte en "politisk massestrejke", en proces der kommer til udtryk i: Brexit-afstemningen; valget af Donald Trump; de Gule Vestes oprør i Frankrig; og valget af en italiensk regering der afviser EU's diktater og har sluttet sig til Kinas Nye Silkevej, samtidig med at den modsætter sig sanktionerne mod Rusland. Næsten alle udviklingslande i Asien, Afrika og Latinamerika har sluttet sig til Kinas Nye Silkevej, som deres første mulighed for at undslippe kolonial og neo-kolonial påtvungen tilbageståenhed under diktater fra IMF – for at blive moderne industriland og eliminere fattigdom, som det sker i Kina.

Vigtigst af alt har præsident Trump afvist det "særlige forhold" til Storbritannien. Han har til hensigt at genoprette den industrielle infrastruktur, som var blevet ødelagt under Bush og Obamas regimer; afslutte de "endeløse krige", igangsat af Bush og Obama, genoprette USA's bemandede rumforskning, som havde været stort set lukket ned under Obama; og til at samarbejde med Rusland og Kina, både om terrorbekæmpelse og økonomisk udvikling. Han er blevet holdt tilbage af den britisk iscenesatte skrøne, Russiagate. Mens fupnummeret om "aftalt spil" er blevet afsløret, klynger briterne og deres aktiver i USA's efterretningstjeneste sig til løggen om, at Rusland og Kina er "fjendtlige aktører", der angiveligt blander sig i vores valg og truer vore "demokratiske værdier og principper" – dvs. de samme ord som i hvidbogen "online Harms". De foretrækker diktatur og krig frem for at se enden på deres imperiale opdeling af verden.

Trump har udløst optimisme i det amerikanske videnskabsfund ved at forpligte nationen til at sætte mænd og kvinder på månen om fem år, og til at forberede en månebaseret mission til Mars. Denne optimisme kan og skal spredes til hele

befolkningen med Lyndon LaRouches vision for de næste 50 år.

Klare udsigter lyser op i rummet, alt imens menneskehedens fjender holder fast ved farlige konflikter

Den 2. april (EIRNS) – Aktuelle begivenheder giver forventning om smukke fremskridt inden for banebrydende videnskab – rumforskning og fusionsenergi – og også fortsatte eksempler på den ånd af internationalt samarbejde, der kræves for at nå dem. Men samtidig trues dette prospekt af opblussende konflikt, og endog krig, af neokonservative, neoliberale og "neo-menneskeagtige" aktivister, der handler på vegne af den døde gamle orden med britisk monetarisme og geopolitik. For eksempel mødes repræsentanter for NATO-landene i denne uge i Washington, D.C., i anledning af 70-års jubilæet, og deres ledende dagsorden er indtil videre at lægge planer om at gå til angreb på Rusland.

Baggrunden for dette udfoldende drama, som vil bestemme menneskehedens fremtid, måske i århundreder fremover, er erindringen om Lyndon LaRouches ånd, som indgyder frygt i de britiske imperialistiske lederes hjerter (hvis de da har noget), såsom skribenterne ved *The Times of London* – og indgyder mod i sjælen og samvittigheden hos alle mennesker med god vilje, som var bekendt med LaRouches livsmission.

På månen er landingsmodulet Chang'e-4 og månebilens Yutu-2 i

dag vågnet igen efter deres to ugers 'måne-nat', og er tilbage på arbejde. Yutu-2-månebilten har allerede overskredet sin levetid på tre 'måne-dage', men fungerer stadig pænt. Billeder er på vej tilbage til Jorden, og en af Yutu-2's opgaver er angiveligt at opsamle data om alderen på en nærliggende klippeformation. Dette bidrager til mængden af viden og teknologi, der er nødvendig for at opfylde menneskehedens 'uomgængelige udenjordiske mission' (extraterrestrial imperative). I begyndelsen af denne uge vil tre amerikanske astronauter endvidere træne til den internationale rumstation på 'Yuri Gagarin Cosmonaut Training Center' i Rusland.

Det mest spændende i denne uge er Det Kinesiske Videnskabsakademis annoncering af planerne om et nyt fusionsforskningscenter, som vil have integrerede faciliteter til forskellige undersøgelser, herunder magnetisk indeslutning (af plasma, red.) og en 'tokamak' (en fusionsreaktortype, red.) Der er fastlagt en tidsplan for at kunne opbygge fusionskraftværker inden år 2050, og det vil naturligvis kaste gode bidrag af sig til fremdrift af rumfartøjer.

Modstil i kontrast til dette positive perspektiv den konfliktfremmende virksomhed, der fortsat pågår, for at sætte USA op imod Rusland og Kina, og at få USA til at skeje ud og angribe naboer i Sydamerika, og det er tydeligt, at faren er til stede. Drejebogen er det gamle, trætte britiske 'great game', med skabelsen af geopolitiske fælder. NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg er i Det Hvide Hus i dag og taler i morgen i Kongressen ved en fælles session, der traditionelt er forbeholdt stats- og regeringschefer. I går talte Stoltenberg i Bruxelles om et voldsomt anti-russisk fokus for NATO-mødet. "På torsdag vil vi begynde med at drøfte NATO's relationer med Rusland. Rusland fortsætter med at overtræde INF-traktaten ... Rusland fortsætter med at trodse vores opfordring til at vende tilbage til overholdelse af INF-traktaten, og tiden løber ud. NATO er også bekymret over Ruslands mønster af aggressiv adfærd over for Ukraine og

Georgien. ..” og så videre.

Ekkoer af samme linje kommer fra den neokonservative flok indenfor præsident Donald Trumps egen regering med hensyn til Venezuela lige nu, samt angreb på Kina over Bælte- og Vejinitiativet i Central- og Sydamerika. Vi vil undersøge de mennesker, der presser på med den britiske politiske dagsorden, og afsløre dem og deres kriminelle udgangspunkt for det amerikanske folk, som elsker Præsident Trump, i væsentlig grad på grund af hans engagement for verdensfreden.

I de kommende uger, mens vi nærmer os mindehøjtideligheden til juni for Lyndon LaRouches liv, er det tid til at mange amerikanere og verdensborgere kan fås til at tilslutte sig LaRouche ved at tilføje deres navne til appellen for hans frifindelse, og ved at arbejde sammen med os for at sikre, at Lys vision om et nyt paradigme for menneskeheden bliver til virkelighed.

Luxembourg tilslutter sig Bæltet og Vejen; 'en stor historie'

Den 1. april 2019 (EIRNS) – Kinas {Global Times} udgav søndag den 31. marts en klumme af Hu Weijia om Luxembourg og Bælte- og Vejinitiativet med titlen “Hvorfor Luxembourgs godkendelse af BVI er en stor historie”; selvom den erkendte, at aftalen mellem Kina og Luxembourg underskrevet i sidste uge blev overskygget af den i Italien ugen før.

“Luxembourg ligger langt bag Italien med hensyn til økonomisk størrelse, men den lille nation er et knudepunkt for finansielle institutioner, som opererer på tværs af grænserne på det europæiske marked, “skrev Hu. “Det er eurozonens førende finanscenter og verdens næststørste fondsmarked “[efter London]. Luxembourg var også den første europæiske nation til at deltage i den Asiatiske Infrastruktur Investeringsbank (AIIB). “Luxembourg kan måske tjene som et pragmatisk brohoved til samarbejde mellem BVI og Europa”, sagde klummen. Den antydede, at Kina og Luxembourg kunne samarbejde om at “lindre gældsproblemer” for lande langs BVI.

Yang Jiechi opdaterer BVI's storværk; 40 statsledere deltager i Bælte- og Vejforum

Den 1. april 2019 (EIRNS) – Statssekretær Yang Jiechi skitserede den 29. marts i et interview til {People's Daily} de overordnede fordele ved Bælte- og Vejinitiativet (BVI) efter seks år. Han påpegede især, at det er bygget på ideen om en ny type forhold mellem nationer, et forhold baseret på gensidig respekt, rådføring, inddragelse og gensidig fordel snarere end konfrontation. BVI er også tilpasset de forskellige udviklingsplaner for de deltagende lande og med overordnet retning af FN's 2030 Agenda for Bæredygtig Udvikling. Det har øget global tilslutning og leveret frugtbare resultater ved at forbedre folks liv i de deltagende nationer.

Yang sagde, at i år vil Bælte- og Vejforum for Internationalt samarbejde samle repræsentanter fra over 100 lande, herunder

40 statsoverhoveder og regeringsledere, der har bekræftet deltagelse. Ved forummet den 14.-15. maj, 2017 deltog 29 stats- og regeringschefer. Forummet vil omfatte åbningsceremonien, en rundbordsdiskussion for ledere, et møde på højt niveau, tematiske fora, en CEO-konference og bilaterale begivenheder. Det andet forum forventes at producere et komplet sortiment af resultater, sagde Yang, herunder regeringssamarbejdsaftaler og konkrete samarbejdsprojekter, der involverer deltagelse fra erhvervslivet. Det vil også opmuntre til trilateralt samarbejde og tilskynde til samarbejde mellem deltagende lande på tredjelandenenes markeder.

Yang påpegede, at som følge af BVI har nogle lande nu deres første motorveje eller moderne jernbaner, og mange har set en ende på deres vedvarende mangel på strøm. Gennem BVI har Kasakhstan nu adgang til Stillehavet gennem Liangyungang. Og takket være godstogtransporter mellem Kina og Europa er kinesiske virksomheder, der opererer i Duisburg, Tyskland, steget fra 40 i 2014 til mere end 100, og jernbanetjenesterne har skabt mere end 6.000 job der. Piraeus' havn i Grækenland gik fra en 93. plads i global containertrafik i 2010, til en 36. plads. Havnen beskæftiger omkring 10 kinesiske medarbejdere, men 3.000 grækere og har indirekte skabt mere end 10.000 lokale job.

Kinesiske investeringer i Egypten har gjort det til verdens tredjestørste producent af glasfiber. Og de 82 samarbejdsparker bygget under BVI's regi i værtslande har skabt omkring 300.000 arbejdspladser i disse lande. Det kommende Bælte- og Vejforum vil bidrage til at konsolidere disse gevinster, sagde Yang. Han talte også pønt til dem, der har kritiseret BVI, og kalder disse kritikere "fordomsfulde". Dette viser tydeligvis en mangel på objektivitet og retfærdighedsforståelse for Bælte- og Vejinitiativet. Det er en misforståelse, fejlbedømmelse, og ligefrem fordomme, "sagde Yang. "Bæltet og Vejen er åbent, inkluderende og

gennemsigtigt. Det spiller ikke geopolitiske spil. Det engagerer sig ikke i udelukkelsen af små eksklusive kredse. "Han afviste også forestillingen om, at det skaber en "gældsfuld" for deltagende nationer. "Hidtil har intet deltagende land stået overfor en gældskrise – tværtimod har mange lande kunne undslippe 'den manglende udviklingsfuld', " sagde han. Yang gav et interview samme dag til flere medier om forummet – den fulde engelske udskrift heraf blev offentliggjort den 30. marts af Xinhua på http://www.xinhuanet.com/english/2019-03/30/c_137936638.htm [WCJ]

Italiens samarbejde med Den Nye Silkevej viser Europa vejen mod fremtiden

Af Helga Zepp-LaRouche den 23. marts 2019

Den kinesiske præsident Xi Jinpings statsbesøg i Italien, hvor en hensigtserklæring underskrives mellem de to lande om at samarbejde om udbygningen af Den Nye Silkevej, var en magtfuld demonstration af, at der også kan finde en begejstrende og positiv politisk udvikling sted. Den nye form for samarbejde og genoplivning af den antikke silkevej bringer ikke kun enorme økonomiske fordele til Italien såsom udbygning af havne, modernisering af infrastrukturen, nye investeringer inden for et bredt spektrum af industri anlæg. Et samarbejde åbner også store muligheder for eksport til Kina og fælles investeringer i tredjelande; fordi landet med sin fordelagtige geografiske placering i Sydeuropa og ved Middelhavet kan

udgøre en port mellem Asien og Europa. Og ikke mindst kan Italien være et brohoved for samarbejdet om industrialiseringen af Afrika.

Man skulle tro, at dette ville udgøre det vigtigste tema blandt alle nyheder. Overhovedet ikke; for forholdet til Kina er lige for tiden det afgørende spørgsmål inden for europæisk politik. De fleste i Italien lige fra den EU-venlige præsident Mattarella, koalitionspartierne og store dele af oppositionen anerkender de enorme muligheder, som den kinesiske "vækstkultur" har, som Mattarella benævnte det under sin pressekonference med Xi Jinping. Mens det af EU's nedskæringspolitik hårdt plagede Italien glædede sig over mulighederne, så ringede man med alarmklokkerne i "de øvrige store EU-stater og i USA", sådan som det lød på T-Online. Silkevejen er Kinas trojanske hest, den bringer ingen økonomiske fordele, Italiens samarbejde med den vil ødelægge landets ry over hele verden – sådan lød det fra John Boltons nære medarbejder Garret Marquis, en talsmand for USA's nationale sikkerhedsråd; den giver "Kinas røveriske hensigter" et skær af legitimitet.

Listen af giftige argumenter fra den geopolitiske lejr lader sig sagtens forlænge yderligere. Og de, der atter og atter gentog denne anti-kinesiske linje, afslørede dermed sig selv som bevidste eller manipulerede fortalere for den angloamerikanske nykonservative elite. Direktøren for den nationale amerikanske sikkerhedstjeneste, Dan Coats, har for nyligt ligesom Pence, Pompeo og Bolton betegnet Kina og Rusland som de vigtigste sikkerhedspolitiske trusler mod USA, hvorved militæret og efterretningseliten øjensynligt forsøger at "inddæmme" præsident Trumps forsøg på en positiv Kina-politik, sådan som det hedder på nykonservativt-nytysk.

Bag denne, her i den nyere tid forstærkede anti-kinesiske propaganda i USA, men også i Europa, gemmer sig konflikten mellem det nyliberale systems gamle mønster, hvis kræfter ubetinget søger at fastholde den gængse geopolitik, og på den

anden side det nye mønster, som Kina har indført med det nye udenrigspolitiske koncept om et samarbejde mellem suveræne nationer til gensidig fordel. Og selv om de tiltagende spændinger i forholdet mellem Amerika og Rusland afgjort kan danne grundlag for de største bekymringer, så hævder flere folk fra baglandet, at den største strategiske konflikt udgøres af forholdet mellem USA og Kina. Det drejer sig her om den berømte "Thukydid-fælde": Hvordan vil den hidtidigt dominerende magt, altså USA, forholde sig til en anden magts opstigning? Tolv gange i historien er det kommet til krig, medens den opstigende magt fortrængte den første fire gange uden krig.

Den kinesiske regering har i over fem år med sit silkevejs-initiativ sat et helt nyt koncept for indbyrdes strategiske forhold på den internationale dagsorden, som skal overvinde geopolitikken og erstatte den med præsident Xi Jinpings ide om "menneskehedens skæbnefællesskab". Denne nye model, der rigtignok afgjort varetager kinesiske interesser, giver til gengæld også de nu 123 samarbejdende stater hidtil uopnåelige fordele. Modellen har ganske enkelt vist sig som mere fordelagtig. I stedet for at henvise disse stater til en geopolitisk stedfortræder-status, har den medført virkelige fremskridt i Afrika, Asien og Sydamerika og endda blandt de 13 europæiske stater, der indtil videre har underskrevet lignende hensigtserklæringer, som nu Italien. Den har frembragt forbedret infrastruktur, investeringer i industri og landbrug, samarbejdsplaner om videnskab og teknologi og udveksling af kultur.

EU reagerer på sin side voldsomt spaltet: På den ene side betegner EU – som så at sige juniorpartner i det anglo-amerikanske imperium – i sin netop offentliggjorte "tipunkts-handlingsplan" Kina som en "systemisk rival", der gør propaganda for "alternative styreformer". Og på den anden side ønsker det ikke at gå glip af de økonomiske fordele ved samarbejdet med Kina. Præsident Macron, der ikke har haft den

store succes med sine planer om reformering af EU, og ikke er særligt vellidt af sin egen befolkning, roste dette EU-papir før sit møde med Xi Jinping og sagde, at dette opråb var nødvendigt, og at tiden for den europæiske naivitet var forbi, hvor Kina kunne udnytte den europæiske splittelse.

Her lyder den italienske finansminister Trias synspunkter meget mere målbevidste, idet han peger på de "forbløffende mange" områder, hvor Italien kan gøre brug af sin ekspertise inden for silkevejs-initiativet: Maskinkonstruktion, logistik, rådgivning, effektivitetsstudier, design, ingeniørkunst, sikkerhed, finans, og forsikring. Tria fortsætter: "Italien nyder også godt af en strategisk, geografisk position blandt de nuværende og fremtidige rammebetingelser for handelen mellem Østen og Vesten og Afrika. Med sin beliggenhed ved Middelhavet råder Italien over den næststørste industrikapacitet i Europa, er førende inden for den teknologiske innovation og godt forsynet med veludviklede havne og jernbanenet. Disse egenskaber gør Italien til den ideelle sydlige portal for det europæiske kontinent og for handelsruterne mellem Europa og Kina."

Den selvbevidsthed og erkendelse af mulighederne, der kommer til udtryk i disse ord fra Trias side, står i kras modsætning til opfattelsen af Kina som en trussel. Interessant nok kommer oppositionen mod Kina netop fra de samme kredse, der stadig i 2001 gik kraftigt ind for at få Kina optaget i Verdenshandelsorganisationen, WTO, øjensynligt i den tro, at dette automatisk ville føre til, at kineserne overtog den vestlige model med dets liberale demokrati.

I stedet for blot at affærdige Kina som et "rivaliserende system" og hænge fast i den egentlig ret arrogante opfattelse, at den vestlige demokratiske model må være den eneste standard for en god regering i hele verden, så ville det være mere meningsfuldt at overveje kriterierne for et systems succes. Faktum er, at Kina har løftet sin egen befolknings levelfod enormt i de sidste 40 år, at det nu i nogle år for første gang

har tilbudt udviklingslandene en chance for at overvinde deres underudvikling, at det løste krisen i Asien og derefter krisen i 2008 væsentligt bedre end Vesten og at det har frembragt en udviklingsoptimisme i sin egen befolkning, som er helt forsvundet i Vesten.

Og dermed viser Kina, at det i modsætning til Kristendommen og Islam ikke er spor interesseret i at omvende andre kulturkredse til sin egen filosofi, men udtrykkeligt anerkender suverænitetetsprincippet og accepterer andre staters sociale modeller. Påstanden om, at Kina spalter Europa sigte efter at tage opmærksomheden væk fra det ubeskrivelige Brexit-teater, væk fra ønsket om at sætte militæret ind mod De gule Veste i Frankrig og væk fra den allerede dybe kløft i Europa mellem øst og vest og syd og nord.

Tværtimod: Dersom Tyskland og Frankrig ville følge Italiens eksempel om at samarbejde med Kina, ikke blot i de bilaterale forhold, men først og fremmest i industrialiseringen af Afrika og Sydvestasien, så ville dette være den eneste måde, hvorved Europa kunne overvinde sin indre splittelse og finde frem til en fælles mission, noget, der fuldstændigt mangler nu.

I stedet for at opbygge sin egen geopolitiske bastion imod Kina, Rusland og USA, sådan som Macron har foreslået i sine allerede forkastede planer, så ville et forenet Europa af nært samarbejdende fædrelande, der sammen med Kina selv er med til at udforme "den fælles menneskeheds fremtid" være den bedste mulighed for også at styrke de kræfter i USA, der ønsker at undgå "Thukydid-fælden".

Den tidligere italienske økonomiminister Giulio Tremonti har i disse dage påpeget, at visionen om Den Nye Silkevej, altså om et globalt udviklingsprogram for at overvinde fattigdommen og underudviklingen, blev foreslået allerede i begyndelsen af 90-erne af den amerikanske "visionær" Lyndon LaRouche. Rent faktisk skete det allerede midt i 70-erne. Nu om dage, og dette burde stå klart for ethvert tænkende menneske, eksisterer der kun to alternativer: Enten forsøger Vesten at

undertrykke Asiens og udviklingssektorens opstigning, hvilket vil medføre en tredje verdenskrig med indsats af termonukleære våben, eller også lykkes det at udvikle et nyt mønster for samarbejde. Det er på den allerhøjeste tid at lytte til "Lyndon LaRouches vise ord", sådan som Mexikos tidligere præsident López Portillo i sin tid udtrykte det.

Dersom EU ikke er i stand til at frembringe et nyt syn på Den Nye Silkevejs muligheder inden det kommende topmøde mellem EU og Kina den 9. april, så vil kortene til valgene til Europaparlamentet den 24.-26. maj kunne forventes blandet på en ny måde.

Helga Zepp-LaRouche: "USA bør genoplive forestillingen om "Dette skønne land, USA"

Den 23. januar 2019 (EIRNS) –Helga Zepp-LaRouche gjorde de følgende bemærkninger i dag til den amerikanske afdeling af LaRouche-bevægelsen:

Vi befinder os i den begyndende fase af en fuldkommen ny era i den menneskelige civilisation, og alt vi skal, er at udrydde konceptet om at geopolitiske interesser skal forsvares under alle omkostninger, selv hvis det betyder tredje Verdenskrig og menneskehedens udryddelse. Der er et alternativ og det hedder et nyt paradigme for nye relationer mellem nationer; win-win samarbejde.

Den eneste forskel er, at formålet er at kultivere en befolkning med fremragende egenskaber. Jeg har læst en artikel, hvori alle bidragsyderne siger, at den eneste årsag til, at Kina er fremstående i rumfart, er at partiet

kontrollerer videnskab og teknologi. En kinesisk lærd person besvarede denne udtalelse ved at sige: Nej, det er fordi vi er fuldstændigt fokuserede på opdagelser, fremragende uddannelse og fordi vi har en stor og talentfuld befolkning på 1,4 milliarder mennesker og man kan ikke frembringe videnskabelige opdagelser gennem diktatur. Det er netop hvad Friedrich Schiller har uddybet ved mange lejligheder.

Der er ingen grund til at disse idéer ikke skulle kunne genoplives i det smukke land, Amerika, det land, som havde til formål at tjene som et håbets fyrtårn og som frihedstempel for verden.

Lige nu er dette ikke tilfældet. Vi har en verden i kaos. Men hvis folk har en idé om, at USA er nøglen til at løse krisen i verden – og på en vis måde kan USA's bedste tradition genoplives. Men det skal genoplives i form af en republik. Som både George Washington, Benjamin Franklin og mange andre store præsidenter sagde: "Vi giver jer en republik, men det er jeres opgave at forsvare den." Og det er netop hvad der står på spil i dag.

Med det på sinde mener jeg, at folk bør have en patriotisk kærlighed overfor Amerika fordi det netop er dét, som er påkrævet. Det betyder dog ikke, at man skal være chauvinistisk og fokusere på ét land alene, man bør efterstræbe at være det som Friedrich Schiller kalder "en patriot og en verdensborger." Det er på ingen måde en modsætning. Man skal lade sig inspirere af en lidenskabelig kærlighed for menneskeheden, og det vil give en vinger, gøre en til en krigsengel, så man kan opnå mirakler og overkomme den lille indvendige stemme som siger "åh nej, det vil jeg ikke, jeg har en anden agenda, og det er ovenikøbet for svært!" Derved kan man blive en gigant som kan "hoppe over egen skygge" som det tyske ordsprog siger. Således kan du transformere dig selv til den krigsengel, som verden har brug for lige nu.

POLITISK ORIENTERING den 10. januar 2019: Velkommen til 2019: Ud af kaos kan skabes en ny bedre verdensorden

Med formand Tom Gillesberg

Kinas Chang'e-4 mission til Månens bagside indleder en ny æra.
Tirsdagens brexit-afstemning: Hvad sker der bagefter?
De gule Vestes er en massestrejke i Frankrig.
Trump trækker de amerikanske styrker ud af Syrien.
Finanssystemets fortsatte disintegration.
Yemenitiske fredsforhandlinger.
Folketingsvalg i Danmark.
Kattegat-broen: Bilbro eller en kombineret bil- og togbro?
Lydfil:

Bælte og Vej-Initiativet kan hjælpe Latinamerika og Caribien med industrialisering

Den 17. december (EIRNS) – I et interview med *Xinhua* Beijing offentliggjort 16. december skamroste Alicia Barcena, direktør for FN's Økonomiske Kommission for Latinamerika og Caribien

(ECLAC), Kinas udvikling siden lanceringen af dets reformer og økonomiske åbning for 40 år siden, og udtrykte håb om, at Bælte og Vej-Initiativet (BVI) vil spille en central rolle i at hjælpe med Latinamerikas industrialisering.

Den latinamerikanske industrielle genoplivning "er en stor udfordring," sagde hun, men understregede, at det er kinesiske investeringer "der er inviteret til at blive en del af denne proces. Det vil hjælpe os med at gøre, hvad Kina gjorde for 40 år siden, hvilket var at forandre dets produktive struktur."

Hun tilbød et eksempel på, hvordan dette kunne ske ved at pege på eksemplet med de store reserver af litium, der findes i Chile og Bolivia. Snarere end blot at eksportere dette mineral, spurgte hun: "Hvorfor ikke først etablere en industriel platform i regionen ... og producere batterier eller elbiler? Kinesiske investeringer kan hjælpe med at gøre litium mere værdifuldt i Latinamerika."

Barcena understregede, at BVI "er fundamentalt" og mindede om, at den kinesiske udenrigsminister, Wang Yi, i januar måned havde inviteret nationerne i regionen til at deltage i dette globale udviklingsprogram på topmødet i Kina-CELAC Forum i Santiago, Chile. Nu, sagde hun, har mere end 10 af regionens lande tilsluttet sig. Barcena roste Kinas forsvar for flersidighed og dets vision om "at dele sine teknologiske fremskridt med udviklingslande, hvilket for os er fantastisk". På et tidspunkt med store handelsmæssige og teknologiske spændinger er "Kinas tilnærmelse til mange latinamerikanske nationer meget relevant".

NYHEDSORIENTERING NOVEMBER- DECEMBER 2018:

**Kun Glass/Steagall-
bankopdeling og et Nyt
Bretton Woods-kreditsystem
kan håndtere et nyt
finanskrak**

Download (PDF, Unknown)

**Helga Zepp-LaRouches tale til
Schiller Institutets og
EIR's seminar
for diplomater m.v. i
København**

Helga Zepp-LaRouche talte til seminaret via video-link fra Tyskland. Derudover talte EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher via video-link fra Virginia og Hussein Askary til seminaret i København.

TOM GILLESBERG: Jeg synes Helga Zepp-LaRouche blev meget smukt introduceret af Hussein Askary, der i sin præsentation

gennemgik den fantastiske rolle hun, som grundlægger af Schiller Institutet, som »Silkevejs-damen«, har påtaget sig i at skabe denne Bælte- og Vej-politik, politikken for Den Nye Silkevej. Så vi er meget stolte og glade over at kunne have hende med her »live# for at diskutere situationen i verden som den ser ud lige nu, efter de amerikanske midtvejsvalg og dagen før G20-topmødet starter i Buenos Aires. Så, Helga, tak fordi du er med os her. Ordet er dit.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg er meget glad for at kunne tale med jer, selvom det kun er via video-link. Naturligvis har vi nået et meget vigtigt punkt i historien, og for en gang skyld er jeg enig med præsident Macron fra Frankrig, som netop har sagt, at det kommende G20-møde hellere må bringe nogle reelle resultater, for ellers vil en sådan samling af statsledere nærmest have en modsat, ikke-konstruktiv effekt.

Det er jeg enig i.

Igennem de sidste mange uger, ja faktisk måneder, har vi lavet en kampagne for, hvad der grundlæggende set bør være resultatet af dette G20-møde. I betragtning af at vi både har fare for krig, som det blev demonstreret meget akut igen i form af hændelsen i nærheden af Kertj- broen i Sortehavet, samt at den generelle situation mellem de store atommagter ikke ligefrem er god, så er faren for atomkrig potentielt til stede. Dernæst har vi den umiddelbare fare for en gentagelse af den finansielle krise i 2008, bortset fra at det denne gang kan blive meget, meget værre, fordi alle parametre er meget værre end i 2008.

I lyset af disse to eksistentielle kriser har vi defineret, hvad der bør være udfaldet af enten hele G20-mødet, eller i det mindste fra de af statsoverhovederne, som man kan forvente kan gå i retning af at etablere et nyt paradigme: Det refererer til præsidenterne Trump, Putin, Xi Jinping, premierminister Modi, premierminister Abe, og muligvis også andre stats- og regeringschefer. Hvad vi definerede, som det

absolut nødvendige udfald, er, at de etablerer et Nyt Bretton Woods-system til at erstatte det nuværende helt bankerotte system. Det vil komme til at indtage den samme stilling som det gamle Bretton Woods-system, men vil også indbefatte de ekstra funktioner, som Franklin D. Roosevelt oprindeligt ønskede: At afslutte kolonialismen for udviklingslandene, hvilket desværre ikke blev indført, fordi Roosevelt døde, og Bretton Woods blev etableret af Truman og Churchill, i hvert fald under disses politiske vejledning.

Selvfølgelig vil en Ny Bretton Woods-aftale kun fungere, hvis den ledsages af De Fire Love, som blev defineret af Lyndon LaRouche allerede i 2014, som de absolut nødvendige ændringer i det finansielle og økonomiske system, nemlig: For det første indførelsen af Glass/ Steagall-bankadskillelse; for det andet at overgå til en nationalbank for at bringe evnen til at skabe kredit tilbage under suveræne staters beføjelser under regeringers suveræne kontrol; for det tredje at skabe et internationalt kreditsystem; og for det fjerde at øge verdensøkonomiens produktivitet med et forceret udviklingsprogram for en fusionsøkonomi og etablering af et tættere internationalt rumsamarbejde for at opnå den nødvendige forøgelse i verdensøkonomiens produktivitet.

I betragtning af at det ikke kan forventes, at alle lande i G20 vil være enige om det – jeg kan nemt forestille mig, at de, der er helt forbundet med City of London samt med modstanden mod Trump, der stammer fra Wall Street – at der vil være nogle lande, som absolut vil modsætte sig en sådan løsning. Derfor har vi foreslået, at det kun kan være i et samarbejde mellem de lande, der er stærke nok til at modsætte sig magten i disse finansielle centre, London og Wall Street – og der kan dermed kun være tale om præsident Trump, præsident Xi Jinping, præsident Putin, og premierminister Modi, de fire stormagter tilsammen, som repræsenterer både de største atombevæbnede magter, de største økonomier og de største befolkninger. De skal arbejde sammen.

Det er åbenbart, at der findes et sådant potentiale. Og efter at præsident Trump gentagne gange i valgkampen og igen efter at han blev præsident har udtalt, at han ønsker at forbedre forholdet til Rusland, blev hele Russiagate lanceret [af hans politiske modstandere] for at forhindre, at det sker. For nærværende er Russiagate blevet mere eller mindre miskrediteret, og til trods for spændingerne i forhold til Kina vedrørende handelsspørgsmål er der positive tegn på, at både Kina og USA kan være villige til at nå en aftale om at overvinde den nuværende handelskrig. Dette potentiale fremstår tydeligt, og det står meget klart, at det vil afgøre meget af spørgsmålet om, hvorvidt menneskeheden – i lyset af eksistentielle farer – vil være i stand til at regere sig selv, at indføre en regeringsstruktur, som muliggør den langsigtede opretholdelse af verdens befolkning. Dette er et meget akut spørgsmål.

Man kan for eksempel se, at den nuværende kinesiske ambassadør i USA, Cui Tiankai, netop i går udstedte en meget klar advarsel om, at verden skal lære lektien af 1930'ernes store depression, som resulterede i Anden Verdenskrig. Han advarer også om, at manglende evne til at løse de nuværende spændinger kunne føre til en ny verdenskrig og en ny finansiel krise, der vil være værre end 30'ernes depression. Den samme ambassadør, Cui, rejste allerede for et år siden i en tale i New York et grundlæggende spørgsmål: Hvad skal forholdet mellem USA og Kina være? Han sagde, at der i verdenshistorien har været 16 tilfælde, hvor den dominerende magt blev erstattet af en opstigende magt – hvilket tydeligvis henviser til den nuværende situation mellem USA og Kina – og at det i 12 tilfælde førte til en stor krig og i 4 tilfælde førte til en situation, hvor den opstigende magt simpelthen erstattede den hidtil dominerende magt, uden at det kom til krig. Han understregede, at Kina hverken ønsker at situationen fører til krig, men at Kina heller ikke forsøger at erstatte USA som den dominerende magt i verden. Kinas politik er derimod at foreslå et helt nyt sæt af internationale relationer med win-win-

samarbejde mellem suveræne magter og respekt for de andre landes suverænitet, respekt for det andet lands sociale system, en ikke-indblanding i det andet lands indre anliggender og simpelthen samarbejde til gensidig gavn for alle, der deltager i dette nye system.

Det er efter min mening det, som vi har set udspille sig i virkeligheden i de seneste fem år, siden præsident Xi Jinping i Kasakhstan i september 2013 annoncerede Den Nye Silkevej, og hvor vi siden har været vidne til den enorme udvikling af Silkevejen, omfattende mere end 100 lande, og hvordan den helt har forvandlet stemningen i Afrika, som har fået indgydet mod og optimisme på grund af Silkevejens massive investeringer i infrastruktur, industriparker, energiprojekter og lignende. Det samme gælder for næsten hele Latinamerika, mange lande i Asien og endda nogle europæiske lande, som absolut kan se fordelene i at samarbejde med dette nye system.

Nuvel, det tog Vesten, eller rettere vestlige tænketanke og medier, næsten fire år, før man så meget som indrømmede, at dette fandt sted. Jeg mener, at det var skuespil: Her har man det største infrastrukturprojekt nogensinde i verdenshistorien, allerede nu omkring 30 gange så stort som Marshall-planen, og de vestlige medier vil ikke tage notits af det! Så for omkring et år siden indså de, at det var helt ustoppeligt, og de begyndte så en hel spærreild af bagvaskelse og angreb på Den Nye Silkevej, og det er ganske sigende, at talerøret for det anglo-amerikanske etablissement, New York Times, i løbet af sidste weekend og weekenden før, havde over 10 eller 12 artikler, om Den Nye Silkevej, hvor de i grunden indrømmer, at det er ustoppeligt, at det allerede er her. Vesten tog helt fejl ved at tro, at hvis man tilbyder Kina at være medlem af WTO og deltage i frihandelssystemet, så vil Kina i sidste ende overtage det vestlige liberale system, det vestlige demokrati eller – hvis de skulle afslå det – simpelthen ville kollapse under byrden af en autokratisk ledelse.

New York Times indrømmer så modstræbende, at dette var et fejlagtigt skøn. Kina har ikke adopteret den vestlige demokratimodel, og er helt afgjort ikke kollapset. Det har i stedet en forbløffende historik med høje økonomiske vækstrater uafbrudt gennem 40 år, som helt og holdent har forvandlet ikke kun Kina, men også en stor del af verdensøkonomien. Kina har nu en velhavende middelklasse der udgør en god del af befolkningen, 400 millioner, og denne vil blive fordoblet i løbet af de næste 10 år. Og at den kinesiske model i grunden er attraktiv for mange lande i verden.

De konkluderer dybest set, at den eneste måde at håndtere det på er indsatsen for at inddæmme Kina, om nødvendigt med konfrontation og endog krig. Et par amerikanske generaler sagde allerede for et par uger siden, at en krig mellem USA og Kina indenfor de næste 50 år er mere sandsynlig, end at dette undgås.

Det er naturligvis den berømte Thukydid-fælde: Dette refererer til situationen i det antikke Grækenland, rivaliseringen mellem Athen og Sparta, som førte til krigen på Peloponnes, og som en konsekvens heraf – hvilket folk normalt ikke nævner, når de taler om Thukydid- fælden – tilbagegangen og sammenbruddet af det antikke Grækenland. Så det indlysende spørgsmål er: Kan Vesten forholde sig til det faktum, at Kina er for opadgående, og at der ikke kan gøres noget ved det, fordi Kina først og fremmest er et land, der var den førende økonomiske og kulturelle magt i de fleste århundreder indenfor de seneste årtusinder, med kun en meget kort afbrydelse. Kina er fast besluttet på at vende tilbage, ikke for at erstatte andre lande, men for at tage en ledende rolle på verdensplan, og den kinesiske regering har en politik, der gør dette muligt. Hovedsageligt ved at lægge vægt på kontinuerlig innovation, at gå direkte frem til de mest avancerede teknologier – de har det mest avancerede forskningsprogram for fusionskraft; de har et meget, meget avanceret rumforskningsprogram, og de lægger stor vægt på uddannelse,

fortræffelighed i uddannelser for de unge, kombineret med at Xi Jinping understreger behovet for særligt at have en æstetisk uddannelse af ungdommen, og også for de ældre. Fordi æstetisk uddannelse går i retning af skønhed i sindet og sjælens skønhed.

I betragtning af at Kina har en befolkning på 1,4 mia. mennesker, er Vestens ide om, at det vil være muligt at inddæmme dette, uden at det fører til krig, latterlig. Det skal bemærkes, at hvis det kommer til krig, er der mange militære eksperter, der gør opmærksom på, at når man først begynder med at bruge bare et enkelt atomvåben, er det atomvåbnenes logik – i modsætning til traditionelle konventionelle våben – at samtlige våben vil blive brugt. Det ville naturligvis betyde udslettelsen af den menneskelige civilisation.

Så dette paradoks eksisterer tydeligvis, og det er Schiller Instituttets opfattelse, at det kun kan overvindes ved at formå Vesten, ved at vinde verdens lande over til deltagelse i det nye paradigme med et win-win-samarbejde.

Faren for krig er meget reel – vi har netop været vidne til hændelsen med ukrainske krigsskibes provokation i Sortehavet, tæt på det Asovske Hav og Kertj-broen. Nogle mennesker i Ukraine har allerede for nogle uger siden foreslået, at den nybyggede bro mellem Rusland og Krim skal sprænges. Det var selvfølgelig den hændelse der fandt sted for nogle dage siden [den 25. november], hvor ukrainske krigsskibe ikke fulgte de regler, der ellers er blevet etableret mellem Rusland og Ukraine, hvor man har pligt til at meddele ens hensigt om at passere gennem Kertj-strædet. De blev derfor tilbageholdt af det russiske militær; besætningerne blev arresteret og forhørt, og i mellemtiden er der fundet skriftligt materiale hos denne besætning, som instruerer dem om ikke at tilkendegive sig, for i hemmelighed at sejle til dette punkt i Kertj-strædet. Det tyder klart på at det var en provokation.

Hvad der derefter skete, var, at krigshøgene, som NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, straks sagde, at NATO fuldt ud står side om side med Ukraine; og nogle andre høge, som repræsentanter for »Integrity Initiative«, som jeg vil sige mere om lige om lidt, straks udtalte, at NATO burde sende en hel flotille ind i det Asovske Hav.

Dette blev i går fuldstændigt undsagt af præsident Putin, som ventede et par dage, og derefter udtalte, at dette klart var en i forvejen planlagt provokation, og at den store fejl ligger hos nationerne i Vesten, der tankeløst straks tog Ukraines parti. Med sin typiske Putin-humor tilføjede han, at hvis Ukraine skulle forlange at spise spædbørn til morgenmad, så ville Vesten straks acceptere det.

Vestens rolle blev også stærkt fordømt af general Harald Kujat, tidligere formand for NATO's Militærkomité og før det også tysk militærchef, der undsagde Stoltenberg og sagde, at han gjorde en alvorlig fejl: ved en sådan hændelse er det yderst vigtigt, man først undersøger tingene, og at andre nationer ikke bør piske en stemning op, men forsøge at nedtrappe hele situationen. Det gjorde heldigvis de fleste af de vesteuropæiske regeringer, fordi de selvfølgelig indså, at en krig mellem Ukraine og Rusland let kan komme ud af kontrol og føre til en Tredje Verdenskrig.

Jeg tror, at denne hændelse, hvor faren endnu ikke er overstået, fordi Poroshenko annoncerede krigsretstilstand i dele af Ukraine, og vor kære ven Natalia Vitrenko, en ukrainsk politiker, advarede om, at dette betyder, at Poroshenko faktisk etablerer et diktatur i Ukraine – en krigsretstilstand, der eliminerer alle former for borgerlige rettigheder, er en ekstremt spændt situation. Hvem er nu anstifter af hele denne provokation? Hvis man ser på det faktum, at for ganske nylig, for et par dage siden, blev det afsløret, at der findes denne størrelse kaldet »Integrity Initiative«. Det er en meget mærkelig institution. Den køres fra britiske ambassader over hele verden, og det er faktisk en

underafdeling af den britiske efterretningstjeneste. En af deres talsmænd, Edward Lucas, kom ud i forbindelse med denne ukrainske krise og sagde straks: Det er fuldstændig som Nazi-Tyskland, der angreb Polen i 1939, og krævede en øjeblikkelig eskalering og indsendelsen af krigsskibe i Sortehavet som en klar provokation.

Hvad er dette såkaldte »Integrity Initiative«? Storbritanniens nye generalstabschef, general Mark Carleton-Smith, har, som den krigskræmmer han er, udtalt, at Rusland udgør en større fare for Storbritannien end ISIS eller al-Qaeda. Så dette »Integrity Initiative« har gjort følgende: Det har udpeget en række såkaldte »klyngegrupper« i flere forskellige lande. Tager vi nu et kig på hjemmesiden og på hvilke personer, der leder dette initiativ, ser vi, at det er folk fra hele verden, der er kendt for deres koldkrigsindstilling. Fra USA finder vi f.eks. Ian Brzezinski – søn til den infame Zbigniew Brzezinski, forfatter til bogen »The Grand Chessboard. American Primacy and its Geostrategic Imperatives.« Denne Ian Brzezinski er et fremtrædende medlem af Det Atlantiske Råd, der bør regnes som en af det Anglo-Amerikanske imperiums – eller rettere den britiske efterretningstjenestes – betydelige underafdelinger. Og fra Tyskland finder vi general Klaus Naumann, der er kendt for sin koldkrigsindstilling overfor Rusland. Så det er en flok af personer, der i bund og grund mener, at man søge mod en geopolitisk konfrontation med Rusland og Kina. Det er netop den klike, der har været tættest på at tilvejebringe en ny verdenskrig.

Vi bliver nødt til at komme os over idéen om, at verden vil være for evigt delt i et antal geopolitiske blokke, hvor en nation eller en gruppe af nationer er i uløselig konflikt med en anden gruppe. Desværre er denne tankegang dybt indgroet i Den Europæiske Union; Frankrigs præsident Macron tænker sådan; Tysklands Kansler Merkel tænker sådan. Macron krævede for nyligt, at der oprettes en EU-hær [Macron skifter mellem at bruge »EU« og »Europa.« Han kender givetvis ikke forskellen –

red.], som skal beskytte unionen mod Rusland, Kina og endog USA. Det er et typisk eksempel på den form for tankegang, der netop udgør en af opskrifterne, der under de nuværende omstændigheder med et nært forestående finansielt sammenbrud kan lede til, at det 20. århundredes to katastrofale krige gentages.

Heldigvis træder alternativet også meget tydeligt frem. Jeg har allerede nævnt stemningen omkring Den Nye Silkevej, som er ved at forvandle Afrika til et sted, hvor folk for første gang har et reelt håb om, at de med Kinas hjælp, og nu i stigende grad med hjælp fra flere andre lande som f.eks. Indien, Japan, Indonesien, Tyrkiet og mange andre, snart kan kalde sig selv »det nye Kina med afrikanske karakteristika.« Det er nemlig gået op for disse lande, at Afrika – et kontinent, der i 2050 vil være beboet af 2,5 milliarder mennesker – som Xi Jinping gjorde opmærksom på ved sin tale til BRICS-mødet i Johannesburg i september, har det største vækstpotentiale af alle verdens kontinenter. De har indset, at Afrika med sin meget unge befolkning, hvis denne befolkning bliver uddannet, og hvis de nødvendige investeringer i infrastruktur bliver stillet den til rådighed, kan blive den mest produktive befolkning i verden.

Dette er selvfølgelig et mareridt for de mennesker, der har forsøgt at undertrykke udviklingen i udviklingslandene, såsom IMF med dens »betingelser«, som udgør den egentlige gældsfølde. Som bekendt har IMF-betingelserne i bund og grund været med til at sikre, at udviklingslandene ville forblive forgældede, og at de hverken fik lov til at bruge deres indtægter til investeringer i sociale ydelser, uddannelse eller infrastruktur, men at de først og fremmest måtte betale af på gælden. Netop dette var et af de afgørende midler til at bremse udviklingen af disse lande.

Og selvfølgelig har vi Verdensnaturfonden, der på skændig og ugudelig vis forhindrede opførelsen af infrastruktur – og det for sneglenes skyld snarere end menneskenes. Og vi havde hele

Romklubbens ugudelige ideologi om at ressourcerne på planeten angiveligt var begrænsede, og at udviklingslandenes udvikling derfor måtte undertrykkes.

Men da Kina lancerede Den Nye Silkevej, blev alt dette sat ud af kraft, for nu er der for første gang en reel mulighed for at overvinde udviklingslandenes underudvikling, og dette er blevet forstået af landene i »Det Globale Syd« repræsenteret af flere store organisationer såsom G77, Organisationen for Islamiske lande (OIC), Mercado Común del Sur (Mercosur) og Den Afrikanske Union. Alle disse organisationer er nu på hver deres vis inspireret af idéen om Den Nye Silkevej.

Og selv i Europa ændrer Den Nye Silkevej tingene i al hast: Der er 16+1-landene (de øst- og centraleuropæiske lande plus Kina), som er meget glade for at danne knudepunkter mellem Europa og Asien i udviklingen af Den Nye Silkevej. Der er Grækenland, som er fuldstændig omdannet på grund af kinesiske investeringer i Piræus (havneby tæt på Athen – red.) og andre infrastrukturprojekter. Den nye italienske regering er helt forandret: I forhold til Kina lytter den ikke længere til EU. De førende ministre – som f.eks. (finansminister – red.) Giovanni Tria, ministersekretær i ministeriet for økonomisk udvikling Michele Geraci og selv premierminister Giuseppe Conte – arbejder grundlæggende set for et samarbejde mellem Kina og Italien, ikke kun i form af gensidige investeringer, men især i form af investeringer i fælles projekter i Afrika. Og et af de mest herlige eksempler herpå er aftalen mellem Kina og Italien om at arbejde sammen med landene i Kommissionen for Tchadsø-sænkningen for at gennemføre Transaqua-projektet, som jeg er sikker på, at Hussein (Askary – red.) allerede har talt om.

Men så har vi også Spanien, hvor præsident Xi netop har været på statsbesøg, ved hvilken lejlighed der blev indgået en meget vidtrækkende samarbejdsaftale mellem Kina og Spanien, mens man samtidig understregede de to landes kulturelle bånd, der går 2000 år tilbage. Og så vil Xi Jinping også besøge Portugal, når han kommer tilbage fra G20-topmødet. Og mellem Portugal og Kina er der en fast aftale om, at også Portugal bliver et

knudepunkt – Spanien og Portugal vil ikke kun være knudepunkter for den eurasiske forbindelse til Den Nye Silkevej, men også knudepunkt for alle spansk- og portugisisktalende lande i hele verden. Så det er dette, som Schiller Instituttet understregede i vores rapport om »verdenslandbroen« (The New Silk Road Becomes The World Land-Bridge. A Shared Future For Humanity. Volume II – red.), nemlig arbejdet på den såkaldte Transatlantiske Rute (en del af Kinas Maritime Silkevej – red.), for på den måde at sammenbinde De Vestindiske Øer, Mellemamerika og Sydamerika med disse portugisisk- og spansktalende lande og således med Europa.

Verdenslandbroen er altså ved at blive realiseret. Der har lige fundet en meget interessant og håbefuldst begivenhed sted i Hamborg mellem Kina og Hamborgs handelskammer, hvor alle, med undtagelse af en enkelt »Greenie«, der var helt ved siden af sig selv – men alle de andre talere var mere eller mindre optimistiske og talte om, hvordan Hamborg er det naturlige bindeled, ikke kun for landforbindelsen – og jeg tror der for nuværende ankommer 23 togforbindelser om ugen fra Kina til Hamborg – men selvfølgelig også et afgørende led i den Maritime Silkevej, da Hamborg har Tysklands største havn.

Dette er alt sammen meget, meget interessant. Så må jeg ikke glemme at nævne Schweiz, som også er om bord. Østrig: Østrigs nye regering har endog med i koalitionsaftalen, at Østrig ønsker at blive et knudepunkt i Den Nye Silkevej. Så jeg tror udviklingen faktisk, objektivt set, er meget, meget lovende. Men selvfølgelig skal der gøres meget mere, for hvis I reflekterer over det, jeg sagde i begyndelsen, nemlig at udfaldet af G20-topmødet bør være et nyt »Bretton Woods«-system og et nyt system for at beskytte vores nationer mod faren for et nyt finansielt sammenbrud, så er dette endnu ikke opnået.

Ellers mener jeg, at vi – på trods af alle de farer jeg har nævnt – objektivt set kan være meget optimistiske, fordi et nyt system er inden for rækkevidde. Og jeg vil blot tilføje, at den økonomiske udvikling absolut må kombineres med en

renæssance af klassisk kultur. For hvis man ser på værdierne i Vesten lige nu – jeg vil kort identificere, hvad jeg mener med det – den neoliberale eller liberale filosofi eller ideologi, der har overtaget i Vesten, er korrekt blevet afvist af Rusland og Kina – en ideologi hvor »alt er tilladt.« Der er ikke to køn, men nu er der omtrent 49 køn; man har pornografi uden grænser; børn kan gå på internettet og se de værst tænkelige grusomheder; den vold, der forekommer nu, har desværre rødder i USA – der er masseskyderierne i skolerne næsten hver dag. I USA har der allerede været mere end 300 masseskyderier (i år – red.). Der er opiumepidemien i USA. Vi ser en stigning i skyderier, alkoholisme, stofmisbrug; levetiden i USA er nu faldet for første gang nogensinde to år i træk! Hvis der findes en parameter for en økonomi under sammenbrud, er det, at den forventede levealder falder. Og i Europa er vi ikke langt bagefter, hvis man ser på volden i skolerne i Tyskland, for blot at nævne ét element. Jeg tror, at vi har et absolut påtrængende behov for en renæssance indenfor den menneskelige kultur, klassisk kultur, klassisk musik, digtekunsten og andre kunstområder.

Helga Zepp-LaRouche talte til seminaret via video-link fra Tyskland. Derudover talte EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher via video-link fra Virginia og Hussein Askary til seminaret i København.

TOM GILLESBERG: Jeg synes Helga Zepp-LaRouche blev meget smukt introduceret af Hussein Askary, der i sin præsentation gennemgik den fantastiske rolle hun, som grundlægger af Schiller Instituttet, som »Silkevejs-damen«, har påtaget sig i at skabe denne Bælte- og Vej-politik, politikken for Den Nye Silkevej. Så vi er meget stolte og glade over at kunne have hende med her »live# for at diskutere situationen i verden som den ser ud lige nu, efter de amerikanske midtvejsvalg og dagen før G20-topmødet starter i Buenos Aires. Så, Helga, tak fordi du er med os her. Ordet er dit.

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Jeg er meget glad for at kunne tale med jer, selvom det kun er via video-link. Naturligvis har vi nået et meget vigtigt punkt i historien, og for en gang skyld er jeg enig med præsident Macron fra Frankrig, som netop har sagt, at det kommende G20-møde hellere må bringe nogle reelle resultater, for ellers vil en sådan samling af statsledere nærmest have en modsat, ikke-konstruktiv effekt.

Det er jeg enig i.

Igennem de sidste mange uger, ja faktisk måneder, har vi lavet en kampagne for, hvad der grundlæggende set bør være resultatet af dette G20-møde. I betragtning af at vi både har fare for krig, som det blev demonstreret meget akut igen i form af hændelsen i nærheden af Kertj- broen i Sortehavet, samt at den generelle situation mellem de store atommagter ikke ligefrem er god, så er faren for atomkrig potentielt til stede. Dernæst har vi den umiddelbare fare for en gentagelse af den finansielle krise i 2008, bortset fra at det denne gang kan blive meget, meget værre, fordi alle parametre er meget værre end i 2008.

I lyset af disse to eksistentielle kriser har vi defineret, hvad der bør være udfaldet af enten hele G20-mødet, eller i det mindste fra de af statsoverhovederne, som man kan forvente kan gå i retning af at etablere et nyt paradigme: Det refererer til præsidenterne Trump, Putin, Xi Jinping, premierminister Modi, premierminister Abe, og muligvis også andre stats- og regeringschefer. Hvad vi definerede, som det absolut nødvendige udfald, er, at de etablerer et Nyt Bretton Woods-system til at erstatte det nuværende helt bankerotte system. Det vil komme til at indtage den samme stilling som det gamle Bretton Woods-system, men vil også indbefatte de ekstra funktioner, som Franklin D. Roosevelt oprindeligt ønskede: At afslutte kolonialismen for udviklingslandene, hvilket desværre ikke blev indført, fordi Roosevelt døde, og Bretton Woods blev etableret af Truman og Churchill, i hvert fald under disses politiske vejledning.

Selvfølgelig vil en Ny Bretton Woods-aftale kun fungere, hvis den ledsages af De Fire Love, som blev defineret af Lyndon LaRouche allerede i 2014, som de absolut nødvendige ændringer i det finansielle og økonomiske system, nemlig: For det første indførelsen af Glass/ Steagall-bankadskillelse; for det andet at overgå til en nationalbank for at bringe evnen til at skabe kredit tilbage under suveræne staters beføjelser under regeringers suveræne kontrol; for det tredje at skabe et internationalt kreditsystem; og for det fjerde at øge verdensøkonomiens produktivitet med et forceret udviklingsprogram for en fusionsøkonomi og etablering af et tættere internationalt rumsamarbejde for at opnå den nødvendige forøgelse i verdensøkonomiens produktivitet.

I betragtning af at det ikke kan forventes, at alle lande i G20 vil være enige om det – jeg kan nemt forestille mig, at de, der er helt forbundet med City of London samt med modstanden mod Trump, der stammer fra Wall Street – at der vil være nogle lande, som absolut vil modsætte sig en sådan løsning. Derfor har vi foreslået, at det kun kan være i et samarbejde mellem de lande, der er stærke nok til at modsætte sig magten i disse finansielle centre, London og Wall Street – og der kan dermed kun kan være tale om præsident Trump, præsident Xi Jinping, præsident Putin, og premierminister Modi, de fire stormagter tilsammen, som repræsenterer både de største atombevæbnede magter, de største økonomier og de største befolkninger. De skal arbejde sammen.

Det er åbenbart, at der findes et sådant potentiale. Og efter at præsident Trump gentagne gange i valgkampen og igen efter at han blev præsident har udtalt, at han ønsker at forbedre forholdet til Rusland, blev hele Russiagate lanceret [af hans politiske modstandere] for at forhindre, at det sker. For nærværende er Russiagate blevet mere eller mindre miskrediteret, og til trods for spændingerne i forhold til Kina vedrørende handelsspørgsmål er der positive tegn på, at både Kina og USA kan være villige til at nå en aftale om at

overvinde den nuværende handelskrig. Dette potentiale fremstår tydeligt, og det står meget klart, at det vil afgøre meget af spørgsmålet om, hvorvidt menneskeheden – i lyset af eksistentielle farer – vil være i stand til at regere sig selv, at indføre en regeringsstruktur, som muliggør den langsigtede opretholdelse af verdens befolkning. Dette er et meget akut spørgsmål.

Man kan for eksempel se, at den nuværende kinesiske ambassadør i USA, Cui Tiankai, netop i går udstedte en meget klar advarsel om, at verden skal lære lektien af 1930'ernes store depression, som resulterede i Anden Verdenskrig. Han advarer også om, at manglende evne til at løse de nuværende spændinger kunne føre til en ny verdenskrig og en ny finansiel krise, der vil være værre end 30'ernes depression. Den samme ambassadør, Cui, rejste allerede for et år siden i en tale i New York et grundlæggende spørgsmål: Hvad skal forholdet mellem USA og Kina være? Han sagde, at der i verdenshistorien har været 16 tilfælde, hvor den dominerende magt blev erstattet af en opstigende magt – hvilket tydeligvis henviser til den nuværende situation mellem USA og Kina – og at det i 12 tilfælde førte til en stor krig og i 4 tilfælde førte til en situation, hvor den opstigende magt simpelthen erstattede den hidtil dominerende magt, uden at det kom til krig. Han understregede, at Kina hverken ønsker at situationen fører til krig, men at Kina heller ikke forsøger at erstatte USA som den dominerende magt i verden. Kinas politik er derimod at foreslå et helt nyt sæt af internationale relationer med win-win-samarbejde mellem suveræne magter og respekt for de andre landes suverænitet, respekt for det andet lands sociale system, en ikke-indblanding i det andet lands indre anliggender og simpelthen samarbejde til gensidig gavn for alle, der deltager i dette nye system.

Det er efter min mening det, som vi har set udspille sig i virkeligheden i de seneste fem år, siden præsident Xi Jinping i Kasakhstan i september 2013 annoncerede Den Nye Silkevej, og

hvor vi siden har været vidne til den enorme udvikling af Silkevejen, omfattende mere end 100 lande, og hvordan den helt har forvandlet stemningen i Afrika, som har fået indgydet mod og optimisme på grund af Silkevejens massive investeringer i infrastruktur, industriparker, energiprojekter og lignende. Det samme gælder for næsten hele Latinamerika, mange lande i Asien og endda nogle europæiske lande, som absolut kan se fordelene i at samarbejde med dette nye system.

Nuvel, det tog Vesten, eller rettere vestlige tænketanke og medier, næsten fire år, før man så meget som indrømmede, at dette fandt sted. Jeg mener, at det var skuespil: Her har man det største infrastrukturprojekt nogensinde i verdenshistorien, allerede nu omkring 30 gange så stort som Marshall-planen, og de vestlige medier vil ikke tage notits af det! Så for omkring et år siden indså de, at det var helt ustoppeligt, og de begyndte så en hel spærreild af bagvaskelse og angreb på Den Nye Silkevej, og det er ganske sigende, at talerøret for det anglo-amerikanske etablissement, New York Times, i løbet af sidste weekend og weekenden før, havde over 10 eller 12 artikler, om Den Nye Silkevej, hvor de i grunden indrømmer, at det er ustoppeligt, at det allerede er her. Vesten tog helt fejl ved at tro, at hvis man tilbyder Kina at være medlem af WTO og deltage i frihandelssystemet, så vil Kina i sidste ende overtage det vestlige liberale system, det vestlige demokrati eller – hvis de skulle afslå det – simpelthen ville kollapse under byrden af en autokratisk ledelse.

New York Times indrømmer så modstræbende, at dette var et fejlagtigt skøn. Kina har ikke adopteret den vestlige demokratimodel, og er helt afgjort ikke kollapsede. Det har i stedet en forbløffende historik med høje økonomiske vækstrater uafbrudt gennem 40 år, som helt og holdent har forvandlet ikke kun Kina, men også en stor del af verdensøkonomien. Kina har nu en velhavende middelklasse der udgør en god del af befolkningen, 400 millioner, og denne vil blive fordoblet i

løbet af de næste 10 år. Og at den kinesiske model i grunden er attraktiv for mange lande i verden.

De konkluderer dybest set, at den eneste måde at håndtere det på er indsatsen for at inddæmme Kina, om nødvendigt med konfrontation og endog krig. Et par amerikanske generaler sagde allerede for et par uger siden, at en krig mellem USA og Kina indenfor de næste 50 år er mere sandsynlig, end at dette undgås.

Det er naturligvis den berømte Thukydid-fælde: Dette refererer til situationen i det antikke Grækenland, rivaliseringen mellem Athen og Sparta, som førte til krigen på Peloponnes, og som en konsekvens heraf – hvilket folk normalt ikke nævner, når de taler om Thukydid-fælden – tilbagegangen og sammenbruddet af det antikke Grækenland. Så det indlysende spørgsmål er: Kan Vesten forholde sig til det faktum, at Kina er for opadgående, og at der ikke kan gøres noget ved det, fordi Kina først og fremmest er et land, der var den førende økonomiske og kulturelle magt i de fleste århundreder indenfor de seneste årtusinder, med kun en meget kort afbrydelse. Kina er fast besluttet på at vende tilbage, ikke for at erstatte andre lande, men for at tage en ledende rolle på verdensplan, og den kinesiske regering har en politik, der gør dette muligt. Hovedsageligt ved at lægge vægt på kontinuerlig innovation, at gå direkte frem til de mest avancerede teknologier – de har det mest avancerede forskningsprogram for fusionskraft; de har et meget, meget avanceret rumforskningsprogram, og de lægger stor vægt på uddannelse, fortræffelighed i uddannelser for de unge, kombineret med at Xi Jinping understreger behovet for særligt at have en æstetisk uddannelse af ungdommen, og også for de ældre. Fordi æstetisk uddannelse går i retning af skønhed i sindet og sjælens skønhed.

I betragtning af at Kina har en befolkning på 1,4 mia. mennesker, er Vestens ide om, at det vil være muligt at inddæmme dette, uden at det fører til krig, latterlig. Det

skal bemærkes, at hvis det kommer til krig, er der mange militære eksperter, der gør opmærksom på, at når man først begynder med at bruge bare et enkelt atomvåben, er det atomvåbneenes logik – i modsætning til traditionelle konventionelle våben – at samtlige våben vil blive brugt. Det ville naturligvis betyde udslettelsen af den menneskelige civilisation.

Så dette paradoks eksisterer tydeligvis, og det er Schiller Instituttets opfattelse, at det kun kan overvindes ved at formå Vesten, ved at vinde verdens lande over til deltagelse i det nye paradigme med et win-win-samarbejde.

Faren for krig er meget reel – vi har netop været vidne til hændelsen med ukrainske krigsskibes provokation i Sortehavet, tæt på det Asovske Hav og Kertj-broen. Nogle mennesker i Ukraine har allerede for nogle uger siden foreslået, at den nybyggede bro mellem Rusland og Krim skal sprænges. Det var selvfølgelig den hændelse der fandt sted for nogle dage siden [den 25. november], hvor ukrainske krigsskibe ikke fulgte de regler, der ellers er blevet etableret mellem Rusland og Ukraine, hvor man har pligt til at meddele ens hensigt om at passere gennem Kertj-strædet. De blev derfor tilbageholdt af det russiske militær; besætningerne blev arresteret og forhørt, og i mellemtiden er der fundet skriftligt materiale hos denne besætning, som instruerer dem om ikke at tilkendegive sig, for i hemmelighed at sejle til dette punkt i Kertj-strædet. Det tyder klart på at det var en provokation.

Hvad der derefter skete, var, at krigshøgene, som NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, straks sagde, at NATO fuldt ud står side om side med Ukraine; og nogle andre høge, som repræsentanter for »Integrity Initiative«, som jeg vil sige mere om lige om lidt, straks udtalte, at NATO burde sende en hel flotille ind i det Asovske Hav.

Dette blev i går fuldstændigt undsagt af præsident Putin, som ventede et par dage, og derefter udtalte, at dette klart var

en i forvejen planlagt provokation, og at den store fejl ligger hos nationerne i Vesten, der tankeløst straks tog Ukraines parti. Med sin typiske Putin-humor tilføjede han, at hvis Ukraine skulle forlange at spise spædbørn til morgenmad, så ville Vesten straks acceptere det.

Vestens rolle blev også stærkt fordømt af general Harald Kujat, tidligere formand for NATO's Militærkomité og før det også tysk militærchef, der undsagde Stoltenberg og sagde, at han gjorde en alvorlig fejl: ved en sådan hændelse er det yderst vigtigt, man først undersøger tingene, og at andre nationer ikke bør piske en stemning op, men forsøge at nedtrappe hele situationen. Det gjorde heldigvis de fleste af de vesteuropæiske regeringer, fordi de selvfølgelig indså, at en krig mellem Ukraine og Rusland let kan komme ud af kontrol og føre til en Tredje Verdenskrig.

Jeg tror, at denne hændelse, hvor faren endnu ikke er overstået, fordi Poroshenko annoncerede krigsretstilstand i dele af Ukraine, og vor kære ven Natalia Vitrenko, en ukrainsk politiker, advarede om, at dette betyder, at Poroshenko faktisk etablerer et diktatur i Ukraine – en krigsretstilstand, der eliminerer alle former for borgerlige rettigheder, er en ekstremt spændt situation. Hvem er nu anstifter af hele denne provokation? Hvis man ser på det faktum, at for ganske nylig, for et par dage siden, blev det afsløret, at der findes denne størrelse kaldet »Integrity Initiative«. Det er en meget mærkelig institution. Den køres fra britiske ambassader over hele verden, og det er faktisk en underafdeling af den britiske efterretningstjeneste. En af deres talsmænd, Edward Lucas, kom ud i forbindelse med denne ukrainske krise og sagde straks: Det er fuldstændig som Nazi-Tyskland, der angreb Polen i 1939, og krævede en øjeblikkelig eskalering og indsendelsen af krigsskibe i Sortehavet som en klar provokation.

Hvad er dette såkaldte »Integrity Initiative«? Storbritanniens nye generalstabschef, general Mark Carleton-Smith, har, som

den krigskræmmer han er, udtalt, at Rusland udgør en større fare for Storbritannien end ISIS eller al-Qaeda. Så dette »Integrity Initiative« har gjort følgende: Det har udpeget en række såkaldte »klyngegrupper« i flere forskellige lande. Tager vi nu et kig på hjemmesiden og på hvilke personer, der leder dette initiativ, ser vi, at det er folk fra hele verden, der er kendt for deres koldkrigsindstilling. Fra USA finder vi f.eks. Ian Brzezinski – søn til den infame Zbigniew Brzezinski, forfatter til bogen »The Grand Chessboard. American Primacy and its Geostrategic Imperatives.« Denne Ian Brzezinski er et fremtrædende medlem af Det Atlantiske Råd, der bør regnes som en af det Anglo-Amerikanske imperiums – eller rettere den britiske efterretningstjenestes – betydelige underafdelinger. Og fra Tyskland finder vi general Klaus Naumann, der er kendt for sin koldkrigsindstilling overfor Rusland. Så det er en flok af personer, der i bund og grund mener, at man søge mod en geopolitisk konfrontation med Rusland og Kina. Det er netop den klike, der har været tættest på at tilvejebringe en ny verdenskrig.

Vi bliver nødt til at komme os over idéen om, at verden vil være for evigt delt i et antal geopolitiske blokke, hvor en nation eller en gruppe af nationer er i uløselig konflikt med en anden gruppe. Desværre er denne tankegang dybt indgroet i Den Europæiske Union; Frankrigs præsident Macron tænker sådan; Tysklands Kansler Merkel tænker sådan. Macron krævede for nyligt, at der oprettes en EU-hær [Macron skifter mellem at bruge »EU« og »Europa.« Han kender givetvis ikke forskellen – red.], som skal beskytte unionen mod Rusland, Kina og endog USA. Det er et typisk eksempel på den form for tankegang, der netop udgør en af opskifterne, der under de nuværende omstændigheder med et nært forestående finansielt sammenbrud kan lede til, at det 20. århundredes to katastrofale krige gentages.

Heldigvis træder alternativet også meget tydeligt frem. Jeg har allerede nævnt stemningen omkring Den Nye Silkevej, som er

ved at forvandle Afrika til et sted, hvor folk for første gang har et reelt håb om, at de med Kinas hjælp, og nu i stigende grad med hjælp fra flere andre lande som f.eks. Indien, Japan, Indonesien, Tyrkiet og mange andre, snart kan kalde sig selv »det nye Kina med afrikanske karakteristika.« Det er nemlig gået op for disse lande, at Afrika – et kontinent, der i 2050 vil være beboet af 2,5 milliarder mennesker – som Xi Jinping gjorde opmærksom på ved sin tale til BRICS-mødet i Johannesburg i september, har det største vækstpotentiale af alle verdens kontinenter. De har indset, at Afrika med sin meget unge befolkning, hvis denne befolkning bliver uddannet, og hvis de nødvendige investeringer i infrastruktur bliver stillet den til rådighed, kan blive den mest produktive befolkning i verden.

Dette er selvfølgelig et mareridt for de mennesker, der har forsøgt at undertrykke udviklingen i udviklingslandene, såsom IMF med dens »betingelser«, som udgør den egentlige gælds fælde. Som bekendt har IMF-betingelserne i bund og grund været med til at sikre, at udviklingslandene ville forblive forgældede, og at de hverken fik lov til at bruge deres indtægter til investeringer i sociale ydelser, uddannelse eller infrastruktur, men at de først og fremmest måtte betale af på gælden. Netop dette var et af de afgørende midler til at bremse udviklingen af disse lande.

Og selvfølgelig har vi Verdensnaturfonden, der på skændig og ugudelig vis forhindrede opførelsen af infrastruktur – og det for sneglens skyld snarere end menneskenes. Og vi havde hele Romklubbens ugudelige ideologi om at ressourcerne på planeten angiveligt var begrænsede, og at udviklingslandenes udvikling derfor måtte undertrykkes.

Men da Kina lancerede Den Nye Silkevej, blev alt dette sat ud af kraft, for nu er der for første gang en reel mulighed for at overvinde udviklingslandenes underudvikling, og dette er blevet forstået af landene i »Det Globale Syd« repræsenteret af flere store organisationer såsom G77, Organisationen for

Islamiske lande (OIC), Mercado Común del Sur (Mercosur) og Den Afrikanske Union. Alle disse organisationer er nu på hver deres vis inspireret af idéen om Den Nye Silkevej.

Og selv i Europa ændrer Den Nye Silkevej tingene i al hast: Der er 16+1-landene (de øst- og centraleuropæiske lande plus Kina), som er meget glade for at danne knudepunkter mellem Europa og Asien i udviklingen af Den Nye Silkevej. Der er Grækenland, som er fuldstændig omdannet på grund af kinesiske investeringer i Piræus (havneby tæt på Athen – red.) og andre infrastrukturprojekter. Den nye italienske regering er helt forandret: I forhold til Kina lytter den ikke længere til EU. De førende ministre – som f.eks. (finansminister – red.) Giovanni Tria, ministersekretær i ministeriet for økonomisk udvikling Michele Geraci og selv premierminister Giuseppe Conte – arbejder grundlæggende set for et samarbejde mellem Kina og Italien, ikke kun i form af gensidige investeringer, men især i form af investeringer i fælles projekter i Afrika. Og et af de mest herlige eksempler herpå er aftalen mellem Kina og Italien om at arbejde sammen med landene i Kommissionen for Tchadsø-sænkningen for at gennemføre Transaqua-projektet, som jeg er sikker på, at Hussein (Askary – red.) allerede har talt om.

Men så har vi også Spanien, hvor præsident Xi netop har været på statsbesøg, ved hvilken lejlighed der blev indgået en meget vidtrækkende samarbejdsaftale mellem Kina og Spanien, mens man samtidig understregede de to landes kulturelle bånd, der går 2000 år tilbage. Og så vil Xi Jinping også besøge Portugal, når han kommer tilbage fra G20-topmødet. Og mellem Portugal og Kina er der en fast aftale om, at også Portugal bliver et knudepunkt – Spanien og Portugal vil ikke kun være knudepunkter for den eurasiske forbindelse til Den Nye Silkevej, men også knudepunkt for alle spansk- og portugisisk-talende lande i hele verden. Så det er dette, som Schiller Instituttet understregede i vores rapport om »verdenslandbroen« (The New Silk Road Becomes The World Land-

Bridge. A Shared Future For Humanity. Volume II – red.), nemlig arbejdet på den såkaldte Transatlantiske Rute (en del af Kinas Maritime Silkevej – red.), for på den måde at sammenbinde De Vestindiske Øer, Mellemamerika og Sydamerika med disse portugisisk- og spansktalende lande og således med Europa.

Verdenslandbroen er altså ved at blive realiseret. Der har lige fundet en meget interessant og håbefuldst begivenhed sted i Hamborg mellem Kina og Hamborgs handelskammer, hvor alle, med undtagelse af en enkelt »Greenie«, der var helt ved siden af sig selv – men alle de andre talere var mere eller mindre optimistiske og talte om, hvordan Hamborg er det naturlige bindeled, ikke kun for landforbindelsen – og jeg tror der for nuværende ankommer 23 togforbindelser om ugen fra Kina til Hamborg – men selvfølgelig også et afgørende led i den Maritime Silkevej, da Hamborg har Tysklands største havn.

Dette er alt sammen meget, meget interessant. Så må jeg ikke glemme at nævne Schweiz, som også er om bord. Østrig: Østrigs nye regering har endog med i koalitionsaftalen, at Østrig ønsker at blive et knudepunkt i Den Nye Silkevej. Så jeg tror udviklingen faktisk, objektivt set, er meget, meget lovende. Men selvfølgelig skal der gøres meget mere, for hvis I reflekterer over det, jeg sagde i begyndelsen, nemlig at udfaldet af G20-topmødet bør være et nyt »Bretton Woods«-system og et nyt system for at beskytte vores nationer mod faren for et nyt finansielt sammenbrud, så er dette endnu ikke opnået.

Ellers mener jeg, at vi – på trods af alle de farer jeg har nævnt – objektivt set kan være meget optimistiske, fordi et nyt system er inden for rækkevidde. Og jeg vil blot tilføje, at den økonomiske udvikling absolut må kombineres med en renæssance af klassisk kultur. For hvis man ser på værdierne i Vesten lige nu – jeg vil kort identificere, hvad jeg mener med det – den neoliberale eller liberale filosofi eller ideologi, der har overtaget i Vesten, er korrekt blevet afvist af

Rusland og Kina – en ideologi hvor »alt er tilladt.« Der er ikke to køn, men nu er der omtrent 49 køn; man har pornografi uden grænser; børn kan gå på internettet og se de værst tænkelige grusomheder; den vold, der forekommer nu, har desværre rødder i USA – der er masseskyderierne i skolerne næsten hver dag. I USA har der allerede været mere end 300 masseskyderier (i år – red.). Der er opiumepidemien i USA. Vi ser en stigning i skyderier, alkoholisme, stofmisbrug; levetiden i USA er nu faldet for første gang nogensinde to år i træk! Hvis der findes en parameter for en økonomi under sammenbrud, er det, at den forventede levealder falder.

Og i Europa er vi ikke langt bagefter, hvis man ser på volden i skolerne i Tyskland, for blot at nævne ét element. Jeg tror, at vi har et absolut påtrængende behov for en renæssance indenfor den menneskelige kultur, klassisk kultur, klassisk musik, digtekunsten og andre kunstområder.

Det er blevet forstået i Kina. Jeg har allerede nævnt Xi Jinpings understregning af behovet for æstetisk uddannelse, og den vigtigste kinesiske taler på konferencen i Hamborg i går, vicepræsident Liu He, som er den vigtigste økonomiske rådgiver for Xi Jinping, afveg fra sin skriftlige tekst og sagde, at han ønskede at dele en historie med publikum. Under kulturrevolutionen, da han var ung, måtte han gemme sig i en af hutongerne i Beijing – dette er de gamle bydele – og han måtte i hemmelighed lytte til Felix Mendelssohns violinkoncert i C-mol. Det betød, at han blev helt forelsket i klassisk musik og har forfulgt den passion lige siden.

Jeg synes, at dette er meget lovende. Som I ved, er vi overbeviste om, at det ligger i den menneskelige natur, at alle mennesker grundlæggende er gode, at mennesket har en ubegrænset evne til at forbedre sig selv, ikke kun med hensyn til intellekt, men også, at den æstetiske uddannelse betyder, at man kan uddanne sine følelser indtil man blindt kan følge dem, fordi de aldrig vil fortælle en noget andet, end hvad fornuften tilsiger. Dette er Friedrich Schillers definition på

den smukke sjæl. Han siger, at nødvendighed og lidenskab, fri vilje og pligt går op i en højere enhed, og dette er en tilstand, hvor mennesket virkelig er frit: Fordi du gør det nødvendige med lidenskab, fordi du ikke kan tænke på nogen anden måde end på fornuftens niveau.

Dette er ikke er en utopi, men det er noget, der kan gennemføres fuldt ud, og er i øvrigt noget, som også ligger i Konfutses filosofi. Konfutsen havde næsten samme idé om æstetisk uddannelse som Friedrich Schiller: At man gennem musik, gennem poesi, ved at lære skønhed, så kan man faktisk kan omdanne folkets karakter til at blive smukke sjæle, til at opnå visdom, og tjene almenvellet.

Jeg tror, at hvis menneskeheden når frem til et nyt paradigme, så vil forholdene mellem nationer blive sådan, at hver nation vil referere til den bedste tradition hos den anden og blive beriget ved at opdage skønheden i den anden nations mest avancerede kultur, og at det i stigende grad bliver karakteren af relationer mellem nationer: at vi vil ophøre med at opføre os som små fireårige drenge, der sparker hinanden over skinnebenene, hvilket betyder at føre krig og lignende ting, og, at vi som menneskelig art bliver voksne og renoverer vores relationer. Som astronauter, der alle – alle astronauter, der har været i rummet, som var på ISS, siger det samme: Når du er ude i rummet, erkender du, at du kun kan samarbejde på grundlag af fornuft, for ellers vil du ophøre med at eksistere, og når du betragter vores lille blå planet fra rummet, indser man, at der er så meget, der venter på at blive opdaget! Først og fremmest er der ingen grænser, der er ingen racer, der er kun én menneskehed, og du erkender, at vores univers er så stort! Og at vi som en menneskelig art skal samarbejde for at kunne have en vedvarende eksistens i dette univers over de næste tusinder og atter tusinder af år.

Med Hubble-teleskopet har vi været i stand til at opdage, at vi i øjeblikket kender til eksistensen af 2 billioner galakser! Det er noget, der kan overvælde sindet – hvis jeg

forsøger at tænke på Solsystemet, Mælkevejen, Galaksen, der allerede er gigantisk. Men ideen om 2 billioner galakser viser os, at vi som menneskelig art kun lige er begyndt at tage de første babyskridt i retning af perfektionen af vores art.

Jeg tror under alle omstændigheder, at vi befinder os ved afslutningen af en epoke. Jeg tror, at vi har en meget god chance for at lægge geopolitikkens epoke bag os; at vi virkelig kan skabe et system til regeringsførelse, som muliggør fredelig sameksistens og udvikling for hele menneskeheden. Jeg vil opfordre Jer til at være optimistisk omkring det, og deltage i Schiller-instituttets indsats, for dette har været vores perspektiv igennem de seneste 40-50 år – for min mands vedkommende 50 år – og jeg tror, at vi er på nippet til at se realiseringen af denne vision.

Mange tak.

POLITISK ORIENTERING den 13. december 2018: EU i opløsning: Fransk protestbevægelse seneste udtryk for oprør fra Vestens befolkning

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

1. del: Indlæg:

2. del: Diskussion:

Et nyt paradigme eller økonomisk kaos og krig. Helga Zepp-LaRouches ugentlige webcast den 6. december 2018

Første afsnit: oprør i Europa, fra de Gule Veste, over Brexit, til den politiske krise i Tyskland – masseoprør imod den sammenfaldende neoliberale orden fortsætter med at gøre. Undtagelsen i Europa er Italien, som er den eneste stabile regering, der laver gode ting (senere tilføjede HZL Portugal og Spanien på den positive side). Befolkningen vil ikke længere acceptere den neoliberale orden – Macron, May og Merkel har alle problemer.

Post-G20:

Positive udviklinger fra samtalerne mellem Trump og Xi, USA og Kina kan fungere sammen. Det anti-russiske hysteri, der forhindrede mødet mellem Trump og Putin, er en katastrofe, men Trump kæmper tilbage: HZL uddybde ideen bag hans tweet om at arbejde med Xi og Putin for at standse våbenkapløbet, og Trumps kommentarer om hvordan USA's militære budget er vanvittigt. I denne sammenhæng var Pompeos tale i Bruxelles et forsøg på at forsvare den gamle enpoledede orden. Måske Bushs

død signalerer slutningen af den orden!

Brevet fra 46 Demokrater – dette er, hvad HZL sagde der måtte ske efter midtvejsvalget, Demokraterne må afvise polarisering i forbindelse med en rigsretssag mod præsidenten og i stedet arbejde på tværpolitiske økonomiske løsninger. Nøglen til dette er Lyns 4 love.

Opsummering af udviklinger omkring den Nye Silkevej: Betydningen af at Portugal går med i den Nye Silkevej, mens andre regeringer fortsætter med at reagere på Kinas lederskab. Gå med i Schiller Instituttets arbejde for at sikre, at USA tilslutter sig det nye paradigme.

Et helt kontinent skal organiseres ind i det nye paradigme.

Den 4. december (EIRNS) – Det centrale spørgsmål i historien lige nu er: Kan vi få USA til at deltage i de igangværende bestræbelser for – på internationalt plan – at organisere et nyt paradigme på linje med Lyndon LaRouches opfordring til et Nyt Bretton Woods til erstatning for det Britiske Imperiums bankerotte system med plyndring og geopolitik? Som Helga Zepp-LaRouche fremhævede det i dag, er dette det store billede der tegner sig i forbindelse med en vurdering af den strategiske situation efter G20-topmødet i Buenos Aires.

“Hvis man vurderer resultaterne af mobiliseringen for at få en fire-magts aftale mellem USA, Kina, Rusland og Indien for at

lancere et Nyt Bretton Woods-kreditsystem, hvilket ville indlede et nyt paradigme for internationale relationer til erstatning for geopolitikken,” udtalte Zepp-LaRouche, “kan man kan sige, at vi stadig befinder os i en dobbelt dynamik.”

På den ene side forsøger kræfterne bag det gamle system løbende at udøve maksimalt pres og skabe forstyrrelser for at forhindre, at det nye system vinder frem. Inden G20-mødet lancerede det Britiske Imperium en dobbelt operation med provokationerne fra ukrainsk side i Sortehavet og en eskalering af angrebene fra den særlige undersøger Robert Mueller på præsident Donald Trump, hvor der blev truffet en aftale om tilståelse med advokat Michael Cohen. “Alt dette var udtænkt for at forhindre topmødet mellem Trump og Putin,” sagde Zepp-LaRouche, “og man kan sige, at det var delvis succesfuldt – men kun delvist.”

De lykkedes at sabotere det planlagte møde mellem Trump og Putin, hvilket i betragtning af de strategiske spændinger virkeligt er uheldigt. Men på den anden side var der positive udviklinger på G20-topmødet, som var af strategisk betydning. G20 burde være det organ, der tager fat på spørgsmålet om faren for et nyt finansielt sammenbrud, og om at opbygge et nyt system – og som naturligvis ikke kunne forventes at gøre det, da der er nogle lande i det, der er ubøjelige modstandere af ethvert nyt system. Men på sidelinjen af G20 fandt mødet mellem den kinesiske præsident Xi Jinping og USA’s præsident Donald Trump sted, et møde, som begge sider betegner som meget succesfuldt.

“Måske endnu vigtigere,” fortsatte Zepp-LaRouche, “var det faktum, at der på Putins anmodning fandt et trepartsmøde sted med Xi, Putin og Indiens Modi. Og de var enige om regelmæssigt at holde sådanne møder i RIC- regi (Rusland, Indien og Kina). Det manglende fjerde land er naturligvis USA. Og det er for alvor stadig op til os at organisere for at sikre, at det sker.”

Præsident Trump har klart fornyet sit venskab med Xi, og han tweetede i går også om perspektivet om et møde mellem sig selv, Putin og Xi for at diskutere spørgsmålet om strategisk stabilitet. "Så det er klart hans hensigt," sagde Zepp-LaRouche. "Men det betyder ikke nødvendigvis, at alle i hans administration er af den opfattelse." Hele det britiske apparat forbliver i offensiven for at forhindre en sådan firemagts-forståelse for enhver pris.

"Der er ingen måde hvorpå det nuværende system kan fortsætte. Faren for et økonomisk sammenbrud, som vil føre til kaos, der atter vil føre til krig, vil absolut hele tiden være til stede, indtil systemet er udskiftet," sagde Zepp-LaRouche. Hun pegede på Schiller Instituttets kommende konference i USA i februar som en lejlighed, hvor Lyndon LaRouches politik for et nyt globalt økonomisk system vil blive drøftet, med tanke på behovet for en klassisk kulturel renæssance som en del af det.

USA må på denne måde være internationalt orienteret med henblik på at arbejde sammen med Kina, Rusland, Indien og andre nationer for disse politikker. Dette er ikke en ny eller fremmed ide, understregede Zepp-LaRouche. Dette er selve den basis, hvorpå USA blev grundlagt: at gøre godt for andre. Det er arven fra Franklin, Quincy Adams, Lincoln, FDR og mange andre. Og det er det der gør Lyndon LaRouche til indbegrebet af en amerikaner.

Der er et helt kontinent, som skal organiseres ind i det nye paradigme, konkluderede Zepp-LaRouche. "Det store spørgsmål i historien lige nu er: Kan vi få USA til at ændre sig på denne måde? Vi kan gøre forskellen."

Optrap! Byg videre på resultatet af G20-topmødet

Der fremkom to væsentlige fremskridt på G20-topmødet i Buenos Aires og de mange møder der blev afholdt på dets sidelinje

1. Præsident Donald Trump og præsident Xi Jinping afholdt i forbindelse med middagsspising et møde, der genoprettede deres personlige forhold som det primære ved udformningen af relationerne mellem USA og Kina, et møde som begge parter beskrev som "særdeles succesfuldt". Dette danner grundlag for at gå videre med de ventende, afgørende spørgsmål, som planeten står overfor: samarbejde om at skabe et nyt paradigme med en fælles fremtid for hele menneskeheden.
2. Lederne for Rusland (Vladimir Putin), Indien (Narendra Modi) og Kina (Xi Jinping) mødtes, hvor den russiske præsident Putin udsendte en opfordring til denne trilaterale RIC-alliance om at genoptage dens afgørende rolle i "det fælles arbejde med nøglespørgsmål vedrørende den økonomiske dagsorden." Husk på at RIC blev udtænkt af Ruslands Jevgeny Primakov, der som [russisk] premierminister i 1998-1999 forsøgte at arbejde sammen med daværende præsident Bill Clinton om en global økonomisk omorganisering, som Clinton havde diskuteret med sådanne termer som at skabe "en ny international finansiel arkitektur." Husk også på at dette tidligere lovende samarbejde mellem USA og Rusland blev afskåret af britiske krigsprovokationer i Serbien, og af den britiske efterretningstjenestes berygtede Monica Lewinsky-operation, og deres forsøg på at dømme og afsætte præsident Clinton ved en rigsretssag – ligesom briterne i dag lancerede Ukraine-provokationen og Muellers tilståelsesaftale med advokat Michael Cohen, for at trække tæppet væk under Trumps planlagte møde med

Putin.

Helga Zepp-LaRouche kommenterede i dag, at i betragtning af dette koordinerede dobbeltløbende britiske angreb faldt G20-topmødet forholdsvis godt ud, selv om det var skrækkeligt, at mødet mellem Trump og Putin ikke kunne holdes. I lyset af det kaos, som briterne har sluppet løs på den internationale scene, må de to nævnte resultater – mødet mellem Trump og Xi samt genoprettelsen af RIC – siges at være et moderat positivt resultat af G20-topmødet.

Vi må nu bygge videre på disse resultater og presse på med den påkrævede politik for global økonomisk reorganisering, som Lyndon LaRouche på banebrydende vis har udviklet over de seneste 50 år, og som nu begynder at tage form i forbindelse med Bælte og Vej-Initiativet.

Begge parter siger, at mødet mellem Trump og Xi var særdeles vellykket

Den 2. december, 2018 (EIRNS) – De officielle og halvofficielle udtalelser, der kommer ud fra både Det Hvide Hus og Kina karakteriserer mødet med middagsspisning mellem præsidenterne Trump og Xi som meget vellykket.

Ifølge den officielle erklæring fra Det Hvide Hus, udtalte præsident Trump: "Dette var et fantastisk og produktivt møde med ubegrænsede muligheder for både USA og Kina. Det er en stor ære for mig at arbejde sammen med præsident Xi."

Xinhua rapporterede, at "den kinesiske præsident Xi Jinping og hans amerikanske modpart Donald Trump holdt et "meget vellykket møde" her i lørdags, og nåede frem til en vigtig konsensus og enedes om ikke at indføre nye tariffer."

Ifølge den officielle erklæring fra Det Hvide Hus, har "præsident Trump indvilget i, at han den 1. januar 2019 vil holde toldtariffen på produkter til 200 milliarder dollar på en 10 % sats, og ikke hæve den til 25 % på dette tidspunkt. Kina vil acceptere at købe landbrugs-, energi-, industrielle og andre produkter fra USA for et endnu ikke aftalt, men meget væsentligt beløb, for at mindske handelsbalancen mellem vore to lande. Kina har indvilget i at begynde at købe landbrugsprodukter fra vores landmænd med det samme. Præsident Trump og præsident Xi har aftalt straks at indlede forhandlinger om strukturelle ændringer med hensyn til tvungen beskyttelse af intellektuel ejendomsret ved teknologioverførsel, ikke-toldmæssige handelshindringer, cyber-indtrængen og internettyveri, tjenesteydelser og landbrug. Begge parter er enige om, at de vil bestræbe sig på at få denne overenskomst afsluttet inden for de næste 90 dage. Hvis parterne i løbet af denne periode ikke er i stand til at nå til enighed, hæves tarifferne fra 10 % til 25 %."

På vej tilbage til USA sagde Trump ifølge CNBC: "Det er en utrolig aftale. Den går helt sikkert – hvis det sker – går den over i historien som en af de største aftaler, der nogensinde lavet."

I en tidligere erklæring fra Det Hvide Hus sagde præsident Trump, at Kina nu vil købe "en enorm mængde landbrugs- og andre produkter" fra USA. "Det har en utrolig positiv indvirkning på landbrugssektoren, hvilket vil sige landbrug, industrielle produkter, computere, alle typer af produkter," sagde Trump til journalister.

Trump sagde også: "Hvad jeg agter at gøre er at holde tilbage på told-tariffer. Kina vil åbne op. Kina slipper for tariffer."

I ved Kina har lige nu store handelshindringer, idet der er større toldmæssige og også større ikke-toldmæssige hindringer, som er brutale.”

Xinhua rapporterede: “Xi sagde, at det på økonomiske og handelsmæssige spørgsmål er meget normalt, at de to lande har nogle uenigheder inden for økonomi og handel, og tilføjede at nøglen til at håndtere deres forskelligheder på en ordentlig måde er at udarbejde en løsning, der er acceptabel for begge sider i en atmosfære af gensidig respekt, jævnbyrdighed og gensidig fordel.

“De var enige om ikke at pålægge nye tillægstariffer, og instruerede de økonomiske teams på begge sider om at fremskynde forhandlinger om fjernelse af alle tillægstariffer, og nå frem til en konkret aftale, der er gensidigt fordelagtig og ‘win-win’.”

De to parter enedes også om at træffe foranstaltninger til at håndtere krisen omkring fentanyl, der har forårsaget en stor sundhedskrise i USA. Udtalelsen fra Det Hvide Hus lyder: “Hvad vigtigt er, har præsident Xi i en vidunderlig humanitær gestus indvilget i at betegne Fentanyl som et kontrolleret stof, hvilket betyder, at mennesker der sælger fentanyl til USA vil være underlagt maksimal straf under kinesisk lov.”

Xinhua bemærkede også, at præsident Xi rejste spørgsmålet om Taiwan, og at præsident Trump gentog den amerikanske tilslutning til en politik om ét Kina.

Verden er omskiftelig og farlig – de helt rigtige betingelser for at have held med et mirakel!

Den 13. november (EIRNS) – Meget i verden er omskifteligt og meget farligt. Men ved at se tingene ovenfra og ikke låse sig fast til et sted eller et problem kan vi se, at der eksisterer betingelser for at gribe ind på en måde, der vil resultere i et mirakel og tilvejebringe en ny fase af fremskridt for menneskeheden. Det, der kræves, er at lederne af de store magter – USA, Kina, Rusland, Indien med flere – indleder en dialog for at skabe et nyt finansielt system fokuseret på udvikling; et »Nyt Bretton Woods«, og at nationerne træffer nationale foranstaltninger i overensstemmelse hermed.

Den positive dynamik for udvikling er meget tydelig i Asien i denne uge, hvor næsten 16 statsoverhoveder samles til gruppe- og udenrigspolitiske møder, der er centreret om Asean-møderne i Singapore fra i dag til torsdag; topmødet i Østasien finder sted 14.-15. november; derefter følger Apec »Economic Leaders Week« 12.-18. november i Papua Ny Guinea. Til stede i Singapore er præsidenter eller statsministre fra Rusland, Kina, Indien, Sydkorea, Japan, Indonesien, Malaysia, Australien, New Zealand og mange flere. Den kinesiske premierminister Li Keqiang mødtes i dag med forretningsledere i Singapore. Adspurgt om forholdet mellem USA og Kina sagde Li, at »så længe vi opretholder jævnbyrdighed i forhandlingerne omkring vores uoverensstemmelser og forskelle og udvider de fælles interesser og fordele, vil dette gavne begge lande og verden.«

På torsdag holder præsident Xi Jinping hovedtalen til Apecs administrerende direktører på mødet i Port Moresby, Papua Ny

Guineas hovedstad. Xis besøg omfatter også særlige møder med lederne fra Papua Ny Guinea, med det overordnede formål at fremme den Maritime Silkevej til Stillehavsøerne. Fra den 15.-21. november tager Xis tur ham fra Papua Ny Guinea til Brunei, og derfra til Filippinerne. Hans sidste stop er ved et af de nye fælles projekter mellem Kina og Filippinerne, en fabrik, der primært skal producere magnettog til det asiatiske marked.

Disse positive begivenheder i Asien udstiller, hvor billig den franske præsident Emmanuel Macron må være, for at have gennemtvunget en dagsorden ved mindehøjtideligheden i Paris af Første Verdenskrigs våbenhvile den 11. november, som gjorde det umuligt for præsident Donald Trump og præsident Vladimir Putin og andre verdensledere at mødes og drøfte strategiske spørgsmål om fred og sikkerhed, der potentielt kunne bevæge verden i en positiv retning.

Trump udsendte flere forskellige tweets i dag om »Emmanuel«, f.eks. »Problemet er, at Emmanuel lider af en meget lav vælgertilslutning i Frankrig, 26%, og en arbejdsløshed på næsten 10%...« Trump konkluderede: »Make France Great Again!« Om mindre end to og en halv uge får Trump og Putin samt Trump og Xi Jinping en vigtig mulighed for at tale sammen på G20-topmødet d. 30. nov.-1. dec. i Buenos Aires om potentiel diplomati mod et nyt paradigme for økonomisk udvikling og fred. Det er afgørende hurtigt at udvide og uddybe den internationale kreds, der bakker op om et »Nyt Bretton Woods« på tidspunktet for dette møde. (Det skal bemærkes, at den kinesiske vicepremiereminister Liu He siges at have uformelle samtaler med amerikanske embedsmænd fra handelsministeriet nogen tid før G20.)

I den forbindelse udsender LaRouchePAC i løbet af de næste to uger en række korte, animerede info-grafikker for at fremme folks forståelse af, hvordan det nuværende transatlantiske »britiske frihandelssystem« er farligt og døende; og hvad der kræves for at indføre et »Nyt Bretton Woods«-system. For

eksempel: Global valutahandel er steget til over 5 billioner dollars om dagen, men hvor meget af denne handel med valutaer bruges til fysisk økonomisk aktivitet? Kun 2%! Resten, 98%, er rent spekulativt spil. Et andet, mere positivt eksempel: Grunden til at faste valutakurser er vigtige for at skabe stabile betingelser for langsigtede internationale investeringer.

At nå ud til folk i USA er helt afgørende, da der er et stort tomrum i det politiske indhold, der er mere akut siden midtvejsvalget, idet flere begynder udelukkende at tænke »hvordan vindes i 2020!« I drøftelserne herom med amerikanske kolleger i dag understregede Schiller Instituttes internationale formand Helga Zepp-LaRouche vigtigheden af, hvad hun kaldte »her og nu'et«. Hun anbefalede at tale til folk fra et standpunkt, der ligger uden for partipolitik, ikke blot ved at tale tværpolitisk, men ved at præsentere »hele pakken« af, hvad der skal gøres. Gør det klart, hvad gennemførelsen af »LaRouches Fire Love« indebærer. Afslør det døende Wall Street / London-systems rådne karakter.

Zepp-LaRouche tilføjede: »Dette er ikke et tidløst spørgsmål« om, hvad menneskeheden skal gøre. På et hvilket som helst tidspunkt kan den forestående økonomiske krise bryde ud med dødbringende kaos som konsekvens. Derudover diskuterer alle slags gale krigshøge udviklingen af nye amerikanske våben ud fra det standpunkt, at man skal forberede sig til krig med Kina og Rusland.

Helga Zepp-LaRouche taler den kommende weekend til den ugentlige Manhattan Dialog den 17. november med live video transmission. Denne efterfølges søndag den 18. november af en koncert i anledning af Friedrich Schillers fødselsdagsfest med Schiller Institutts NYC kor og orkester, der opfører Beethovens Fantasi for klaver, kor og orkester og hans Messe i C-dur under overskriften: »Genforen USA ... med Beethoven!«